

ČÍSLO 8, ROČNÍK 1994

Lod'ku zanechávám na břehu.....

Tato slova oblíbené písně Sv. Otce Jana Pavla II. (Bárka) zazněla při slavnostním otevření Charitního domu sociálního bydlení na Staňkově ulici v Brně dne 27. ledna. Bude nazýván Domem sv. Markéty, která se stala - jak uvedl ve své promluvě při obřadu posvěcení brněnský biskup mons. Vojtěch Cikrle - patronkou boje dobra proti zlu. Nejde pouze o zlo vnější, nýbrž pře-devším vnitřní, které je v nás. Proto i lidé, kteří budou přicházet do tohoto domu, by měli dostat také pomoc, aby se rozhodli pro dobro, řekl Otec biskup.

V novém charitním domově se nachází 18 bytů pro matky s dětmi a 4 byty pro důchodce. Náměstek brněnského primátora ing. Milan Šimonovský a další zástupci státní správy zdůraznili ve svých projevech, že otevření tohoto domu přichází v pravý čas, neboť není daleko doba, kdy také v Brně se po vzoru Prahy objeví na nádražích v noci matky s dětmi nemající kde bydlet. Bylo poukázáno na kvalitní charitativní působení nedaleko stojícího domu Armády spásy.

Na vysokém stupni profesionality a hlavně lásky k potřebným a trpícím bude záležet i budoucnost Domu sv. Markéty a jeho svěřenců. Od personálu v čele s ve-doucím ing. Ryšavým to vyžaduje opravdové "zanechání lod'ky na břehu..." dle příkladu rybářů-apošto-lů a ná-sledování Pána. Takže volba písně pro začátek slavnosti otevření byla více než symbolická. -rm-

Modlitba a oběť - nejmocnější síla

Krátkou zprávu o generální audienci Jana Pavla II. jsme již přinesli. Na přání mnohých přinášíme dnes plné znění papežovy promluvy. Jan Pavel II. ob-novuje na generální audien-ci pozvání všem křesťanům k naléhavé modlitbě za národy Balkánu.

1. Jak víte, vyhlásil jsem na ne-děli 23. ledna zvláštní den modliteb za mír na Balkáně. Tento den by měl předcházet v pátek 21. ledna den postu. Je tolik potřebné, aby se z celého společenství církve a ode všech věřících pozvedla naléhavá modlitba za ty drahé národy, na něž se s dramatickou zřejmostí hodí slo-va Pascalova: "Ježíš bude v agonii až do konce světa." (Myšlenky: "Ta-jemství Ježíše".)

Ježíš dál umírá při součas-ných tragických událostech na Balkáně.

Tato slova se vynořila jako pře-vládající myšlenka během nedáv-ného studijního setkání, které se ko-nalo ve Vatikáně na téma míru na Balkáně. Schůze byla věnována pozornému rozboru situace národů na Balkáně. Umožnila hlubší vnímá-ní příčin, skutečnosti a následků krvavého konfliktu. Je nesnadné ne-zahlédnout v událostech, které se už po léta odehrávají v bývalé Jugo-slávii právě agonii Kristovu, která pokračuje až do konce světa. Ačkoliv svatý Pavel připomíná, že "Kristus byl vzkříšen, už neumírá, smrt nad ním už nepanuje" (Řím 6,9), agonie Kristova nepřestává být přítomna v lidské existenci. Jsme svědky pro-cesu smrti právě na Balkáně a bohužel svědky bezmocnými. Kris-tus dál umírá při tragických sou-časných událostech v této části svě-ta. Kristus dál pokračuje ve své agonii v tolika našich bratřích a sestřích: v mužích a ženách, v dě-tech, v mladých, ve starých, v tolika křesťanech a muslimech, věřících i nevěřících.

2. Ve válce na Balkáně pře-vážnou většinu obětí tvoří nevinné osoby. Mezi samými vojáky není mnoho těch, kteří mají plnou odpo-vědnost za probíhající válečné činy. Tak tomu bylo i na Golgotě, kde ve skutečnosti bylo málo pravých viní-ků smrti Kristovy. Přímí vykonava-telé jeho zabití a dokonce ani ti, kteří křičeli "ukřížuj ho, ukřížuj ho" (Luk 23,21), nevěděli, co činí a co si žádají. Proto Ježíš řekl z kříže: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí" (Luk 23,34).

Ale je opravdu možné tvrdit, že osoby a kruhy odpovědné za tra-gické události v bývalé Jugoslávii nevědí, co činí? Ve skutečnosti ne-mohou to nevěděti. Pravdou asi je, že se snaží hledat ospravedlnění pro své jednání. Naše století nám bohu-žel poskytlo ne málo příkladů tohoto druhu. Totalitní systémy ať už na-cionalistické nebo kolektivistické do-sáhly v nedávné minulosti značného rozšíření a všechny se zakládaly na poslušnosti ideologií "spásy" a slibovaly ráj na zemi jednotlivým osobám a celé společnosti. V této souvislosti by se mohlo říci, že to, co se nyní uskutečňuje na Balkáně na pozadí nedávné historie Evropy, není něčím novým. Poznali jsme už, bohužel, vymáhání "životního pro-storu" (Lebensraum), stejně jako ideu vyvoleného národa, privilegova-né rasy, třídy.

Po prohlášení všeobecných lid-ských práv na Balkáně jsou tato práva porušována strašným způ-sobem.

3. Na konci 2.světové války, ve chvíli probuzení svědomí, lidstvo si uvědomilo, jak to všechno je v roz-poru s dobrem člověka a národů. První odpovědí na krutosti toho ořesného konfliktu bylo prohlášení všeobecných lidských práv a hle, na Balkáně jako by se vraceli k výcho-zímu bodu. Lidská práva jsou poru-šována hrozným,

tragickým způsobem a odpovědní za to ospravedlňují své činy poslušností rozkazů a určitých ideologií. Ozývají se tak i teď slova Kristova k Otci: *"Odpusť jim, neboť nevědí, co činí."*

Jestliže je skutečně nějaké nepo-vědomí závažnosti chvíle, to nás ne-zbavuje povinnosti zaujmout stanoviska podle objektivních hledisek před tak tragickou situací. Odpo-vědní za kruté zločiny druhé světové války byli souzeni a tento proces na Západě skončil v době poměrně krátké. Ve východní Evropě se mu-selo z velké části čekat až do roku 1989 a ne všichni viníci mnohých a dosvědčených porušení lidských práv byli až dosud spravedlivě od-souzeni.

Apoštolská stolice nepřestává připomínat humanitární pomoc, ne na prvním místě vojenský zákrok, ale každý druh jednání k odzbrojení útočnicka.

4. To, co se děje na Balkáně, spontánně probouzí úvahy tohoto typu. Ale zatímco uznáváme oprá-vněný požadavek uskutečnit sprá-vedlnost s viníky, nemůžeme zapo-mínat na výkřik Krista na kříži: *"Odpusť jim..."* Na to nemůže zapomenout církev a Apoštolská stolice, ani ekumenické kruhy, které skutečně nosí v srdci záležitost jednoty křesťanů. Nemohou na to zapomenout obhájci lidských práv, kteří mluví jménem mezinárodních organizací evropských a světových. Jistě to není otázka povrchní sho-vívavosti ke zlu, ale upřímné snahy o nestrannost a nutné porozumění k těm, kteří jednali podle nesprá-vného svědomí.

O tom všem se jednalo během nedávného setkání ve Vatikáně a jako všeobecný záměr se vynořilo toto: tak těžké problémy se nemo-hou rozřešit bez obrácení se ke Kristu.

Bylo řečeno, že křesťané na Bal-káně ztratili věrohodnost, když ustoupili ideologickým tlakům ruz-ného druhu. V důsledku toho každý musí přijmout svůj díl odpovědnosti. Avšak slabost křesťanů dává ještě více vyniknout moci Kristově. Bez něho není možno vyřešit problémy, které se komplikují ze dne na den mezinárodními institucemi a organi-zacemi stejně jako vládami, zaplete-nými do konfliktu.

Jestliže se zdá nemožným dospět k trvalému a pokojnému řešení, je to snad jen pro nedostatek dobré vůle bojujících stran? I zde je možno použít výkřiku Krista: *"Odpusť jim, neboť nevědí, co činí."*

Může se předpokládat, že všichni, kteří jsou zapleteni do konfliktu, chtějí se vyhnout tomu nejhoršímu, totiž rozšíření kon-fliktu až k nebezpečí vzniku evropské nebo dokonce světové války.

Apoštolská stolice nepřestává připomínat potřebu humanitární po-moci. Ne vojenského zákroku na prvním místě, ale každého druhu akce, směřující k odzbrojení útoč-níků. Podle morálního učení církve každý vojenský útok je posuzován jako mravně zlý. Legitimní obrana naproti tomu se považuje za oprá-vněnou, někdy i za potřebnou. Dějiny našeho století poskytly tomuto učení četná potvrzení.

Modlitba je zbraň slabých a nespravedlivě trpících.

5. Nejmocnějším humanitárním zákrokem vždy zůstane modlitba. Ta představuje nesmírnou duchovní moc, zvláště pokud je doprovázena obětí a utrpením. S kolika obětmi a s kolika utrpením se setkávají lidé a národy v mučené balkánské zemi! Modlitba spojená s obětí je nejmo-cnější silou lidských dějin, i když to není zjevné povrchnímu pohledu a mnozí to neuznávají. Taková modlit-ba se podobá, jak říká sv. Pavel, "shrnutí žhavého uhlí na hlavu" těch, kteří se dopouštějí zločinů a nespravedlností, podobá se "Božímu slovu živému a mocnému, mocněj-šímu, než je jakýkoliv dvojsečný meč a pronikajícimu až na rozhraní duše a těla, kostí a morku a rozsu-zujícimu touhy i myšlenky srdce" (Žid 4,12).

Modlitba je také zbraní slabých a těch, kteří nespravedlivě trpí. Je zbraní duchovního zápasu, který církev proboujává ve světě. Ona nemá jiných zbraní. Světový den za mír je každoroční silnou výzvou k modlitbě. Minulý rok byl tento den jakoby prodloužen zvláštním setká-ním v Assisi za účasti představitelů balkánských národů. Letos se plá-nuje na neděli 23.ledna den modli-teb za mír v oktávě modliteb za sjed-nocení křesťanů.

Mír na Balkáně je možný. U Boha nic není nemožného.

6. Vloni byla prohlášena za bla-hoslavenou sestra Faustina Kowal-ská, kterou Kristus v předvečer 2. světové války povolal k širokému apoštolátu milosrdenství. Sestra Faustina si byla vědoma důležitosti poselství, které jí Kristem bylo svě-řeno, ale ještě nemohla vědět, jak velice se rozšíří ve světě už několik let po její smrti. Celý svět potřebuje takové poselství o Božím milosrden-ství. Potřebuje je dnešní svět, a zvláš-tě mučená země Balkánu. Poselství o Božím milosrdenství je současně povzbuzením k živější důvěře: "Ježí-ši, důvěřuji Ti!" Je nesnadné naléztí výmluvnější slova než jsou ta, která nám zprostředkovala sestra Faustina.

Ježíši, důvěřuji Ti! Tato naděje nás vedla v uplynulých dnech spo-lečných úvah a udržovala živé pově-domí, že mír na Balkáně je možný. Je to naděje proti naději, Bohu není nic nemožné.

Je možné především obrácení, schopné proměnit nenávisť v lásku, válku v mír. Proto naše modlitba se stává naléhavější a důvěrnější. Ježí-ši, důvěřuji Ti!

Jan Pavel II., 12.ledna 1994

Myšlenka na neděli

Popeleční středou začala doba postní, doba přípravy na Velikonoce. Bohoslužba slova první postní neděle nás chce hlouběji uvést do duchovní atmosféry tohoto kajícího období.

Máme všichni zkušenost, že ten všední život plný práce, shonu a sta-rostí, střídající se s odpočinkem a zá-bavou, nenápadně, ale přítom neustále otupuje naši pozornost, naši citli-vost vůči věcem duchovním, vůči da-rům a pobídkám našeho Pána. Naše služba Bohu se stává jednou z aktivit, které je třeba v týdnu splnit. Skuteč-né spojení s Pánem jako by se pod vlivem civilizačního kolotoče zamlžo-valo, vytrácelo...

To je jistě důsledek naší omeze-nosti, křehkosti a slabosti. Ale není to skutečnost, kterou můžeme nechat bez povšimnutí, s kterou se máme smířit.

Právě postní doba je výbornou příležitostí pro každého z nás, aby-chom se očistili, abychom vystří-zlivěli, abychom se zbavili nánosů hříchu a všednosti, kterými nás čas zavál. Je třeba znovu povstat s osvě-ženou myslí, s rozhodnou vůlí, s hor-livým a radostným zápallem k službě Bohu i bližnímu.

Pán Ježíš je nám v evangeliu tím nejlepším příkladem. Ví, že po křtu v řece Jordánu nastává doba, kdy má veřejně působit, kdy má naplnit své spasitelné poslání. Ale také si je vědom, že jako člověk potřebuje pro tuto životní službu předchozí přípra-vu. Odděluje se od světa, odchází na 40 dní do samoty - na poušť. Žije v odříkání, v postech. Překonává pokušení a nástrahy ďáblovy. Proč?

Jistě proto, aby mohl plně a ne-rušeně rozmlouvat se svým Otcem, aby i v přijatém lidství dokonale poznal Otcovu vůli, aby se posílen Duchem vrátil k lidem a dospěl až k Oběti a Vzkříšení. Andělé mu slouží. Andělé, které posílá Otec, neboť má zalíbení v kajících, vytrvalosti a věrnosti svého Syna.

Jaký je to vzor pro nás! Jistě, nemůžeme v našich podmínkách prchnout do pouště a vrátit se až na Zelený čtvrtek. Je však možné vytvo-řit si období pouště v našich domo-vech a v práci. Zřekněme se tedy nyní v postě toho, co není nutné pro život. Vynechme zábavy, televizi, nepotřebné a rozptylující povídání s druhými. Omezme se i v dalších věcech, které nám dělají dobře, které nám "chut-nají". Tím se uschopníme k tomu, že budeme moci sestoupit na hlubinu, že opět zaslechneme Boží hlas a budeme moci přijmout vše, co nám Bůh chce dát, čím nás chce vyzbrojit, čím nás chce zjmenit. Budeme přístupní a citliví k velikému tajemství Boží lásky a naší spásy, která se každým dnem blíží.

Bůh s námi uzavírá smlouvu. Noe a jeho rodina jsou předobrazem všech, kdo Bohu uvěřili a poslechli ho. Tak jako Noe přestál potopu, my jsme prošli očištnou vodou křtu. Nyní můžeme znovu vstoupit na po-myslnou archu sebezáporu. Můžeme zanechat za palubou vše, co nás zatěžovalo a rozptylovalo. V mod-litbách můžeme trpělivě očekávat, až k nám Bůh vyšle svou holubici s čer-stvou ratolestí nového impulsu, až nám ukáže duhu obnoveného očiš-těného vztahu. Kéž nám po celý púst znějí Ježíšova slova: Obrátte se, a věřte evangeliu. Kéž každého z nás Ježíš obdaruje právě tím, co nám schází, co potřebujeme k tomu, aby- chom na Velký pátek mohli s užitekem čerpat milost ze zřídla jeho Oběti ao Velikonoční vigílii se opravdově radovat z jeho Vzkříšení.

P.M.

Otevření centra "EZIO ALETTI"

Proslov Sv. Otce

"Chtěl jsem osobně otevřít toto Centrum pro studie a výzkumy EZIO ALETTI, poněvadž se nedávno stalo součástí Papežského orientálního ústavu, aby vytvořilo příležitosti, vy-hrazené setkáním a výměnám ohled-ně křesťanství ve východní Evropě.

Má za cíl především podporovat mezi východními zeměmi bádání v otázkách víry po pádu marxistic-kých režimů a šíření poznatků, ale též o bludných mýtech západní kul-tury. Za zvlášť významné pokládám bratrské setkání katolíků s pravo-slavnými, které se tam rozvíjí za podpory řeholníků a řeholnic, nabí-zejících spolupráci. Už je patrné, jak společný život, vzájemné poznávání, prohlubování společných zájmů jsou královskou cestou k hlubokému společenství církvi.

Chceme toto Centrum odevzdat do ochrany Přesvaté Panny.

"Svatá Matko Boží, tebe je plně nebe, neboť tys přijala do sebe Toho, jehož nebesa nemohou obsáhnout, obrať své mateřské oči na tento dům, kde muž i ženy hledají v ti-chu naslouchání a ve společenství srdcí budoucnost víry v Evropě a snaží se najít to, po čem chtějí sáh-nout vztažené ruce dnešních mužů a žen.

Dej jim pokoj poutníků a radost ze společné cesty, aby Evropa přijí-mala víc a více do svého lůna, jakojsi to učinila ty, Slovo života, jedinou nadějí světa."

Dorůst plné zralosti

U příležitosti návštěvy "ad limina" biskupů ze států USA Kalifornie, Ne-vada a Hawai Sv. Otec Jan Pavel II. řekl: "Pro vás jako pastýře podle Srdce Páně je jedním z nejdůleži-tějších úkolů a radostí vést svá spo-lečenství k bohoslužbě a modlitbě. Nový Katechismus katolické církve nám připomíná, že modlitba je 'vzlet srdce', plod a krev života tajemství spásy, založená na víře, posilovaná svátostmi a působící v lásce. Při na-ší modlitbě musíme stále pamatovat na to, abychom respektovali Boží transcendenci a očistili svá srdce od falešných obrazů. Naše modlitba musí zrcadlit pravou víru církve. Já-drem křesťanské modlitby je zjevení Otce nedospělým dětem. Ve spole-čenství se Synem skrze svatého Du-cha jsme v stavu obracet se k Otci a volat: 'Abba, Otče!' Této pravdě musíme učit. Záleží na nás, jestli budeme shledáni pravými duchovní-mi vůdci, jestli nabídneme solidní potravu pravé křesťanské spiritua-lity a pomůžeme údům církve do-růst k plné zralosti v Kristu."

D O P I S I T A L S K Ý M B I S K U P Ů M

Sv. Otec Jan Pavel II. adresoval italským biskupům dopis s datem 6.ledna, kde reaguje na politickou krizi v Itálii a vyjadřuje znepokojení z politické destabilizace. Píše mimo jiné:

"Laikové se nemohou v této chvíli zbavovat odpovědnosti. Naopak mu-sí dávat odvážné svědectví své důvěry v Boha jako Pána dějin a své lásky k zemi, ochotni k upřímné spo-lupráci se všemi zdravými silami národa...."

Jestli se má italská společnost obnovit, očistit od vzájemných pode-zření a hledět s důvěrou ke své budoucnosti, je nutné, aby se všichni věřící zmobilizovali skrze společnou modlitbu. Víím z vlastní zkušenosti, jak mnoho znamenala v dějinách mého národa taková modlitba."

V M A Ď A R S K U V O J E N Š T Í K N Ě Ž Í

10. ledna podepsal Svatý stolec a Maďarsko v Budapešti dohodu o du-chovní péči v armádě. Znamená to, že ve vojsku budou působit katoličtí kněží, sloužící duchovním potřebám vojáků katolického vyznání. Tuto službu budou v maďarské armádě vykonávat rovněž evangeličtí kněží a židovští rabíni.

TITUL OD SV. OTCE

Dómský kapelník v Řezně Georg Ratzinger obdržel od Sv. Otce Jana Pavla II. ke svým 70. narozeninám titul Apoštolský protonotář. Obdržel tím nejvyšší titul preláta v katolické církvi.

KNA

NEVŠEDNÍ CITÁTY

Čím více pravá věda činí pokro-ky, tím více objevuje Boha.
Papež Pius XII.

Všem lidem je víra v Boha zaseta do srdce. Lžou ti, kteří říkají, že nevěří v Boží existenci, protože v noci a když jsou sami si zoufají.

*Seneca, římský filozof
(zemř. r.65 po Kr.)*

Kdo popírá Boha, podobá se to-mu, kdo popírá slunce. Nic mu to neprospěje, slunce přesto svítí.
*J.Langbehn (1851-1907),
něm. spisovatel*

Věřit, že život na zemi vznikl náhodou, znamená věřit, že slov-ník vznikl explozí nějaké tis-kárny.
Edwin Couklin, americký biolog (1863-1952)

Existence Boží je tak jasná, že tomu, kdo ji popírá, odmítám při-znat zdravý rozum.
Marcus Tullius Cícero, římský filozof a politik (1.stol. před Kr.)

Každé důkladné bádání příro-dy vede k poznání Boha.
H.Ch.Orsted, dánský fyzik (1777-1851)

Lze s jistotou říci, že všichni moji pacienti nad 35 let onemocněli du-ševně proto, poněvadž ztratili něco, co náboženství dalo svým vyzna-vačům. A žádný z těch, kteří svůj náboženský životní postoj neobno-vili, nebyl uzdraven.

C. G. Jung, německý psychiatr, zakladatel analytické psychologie

Nevěříme v Boha, i když je to absurdní.
Vítězslav Gardavský, český marxistický filozof

Nezdráhám se říci, že považuji existenci Boha za jistější než naši přítomnost v tomto prostoru.
Mahátma Gándhí

Nikdo nepopírá Boha než ten, kdo má zájem na tom, aby ne-existoval.
Augustin

Sv.

P R A N O S T I K Y

Jestli únor honí mraky, staví březem sněhuláky.
Jestli únor vodu pustí, tak ji březem na led zhustí.

Myšlenky k roku rodiny

"Ať křesťanští rodiče pochopí, že jsou určeni nejen k tomu, aby se na zemi šířilo a zachovávalo lidské pokolení nebo aby jen vychovávali ty, kdo ctí pravého Boha, ale aby dávali potomstvo pravé Kristově církvi, aby plodili spoluobčany svatých a důvěrníky Boží, aby národ stále více rostl v oddané úctě k Bohu a našemu Spasiteli. Neboť ačkoliv křesťanští manželé, i když sami jsou posvěceni, nemohou milost přelít na potomstvo, protože se přirozené plození života stalo cestou smrti, již dědičný hřích přechází na potomstvo, přece jsou poněkud účastni onoho prvotního manželství v ráji, protože je v jejich moci obětovat vlastní potomstvo církvi, aby bylo od oné neplodnější matky Božích synů obrozeno křtem k nadpřirozené spravedlnosti a aby se stalo živým údem Kristovým, majícím podíl na ne-smrtném životě, a na konci dědicem věčné slávy, po níž všichni z celého srdce toužíme.

Oba manželé se budou na děti, přijaté ochotně a vděčně z Božích rukou, dívat jako na poklad svěřený od Boha, ne aby ho užili jenom pro svůj prospěch a k prospěchu pozemské vlasti, ale aby ho i s úroky odevzdali v den účtování."

(Pius XI., encyklika Casti connubii)

ODVÁŽNĚ HLÁSAT BOŽÍ PRÁVA

Biskup z Eichstättu Mons. Braun vyzval křesťany k rozhodnějšímu a sebevědomějšímu vystupování. Církvi se nesmí stáhnout do chráněného ústraní někde ve výklenku. Spíše je úlohou věřících **konfrontovat společnost s Kristovými nároky a právy**. Křesťané přitom musí počítat i s tím, že narazí na nepochopení, "až k výtkám fundamentalismu".

Dnes má každý možnost vybírat z ohromného množství nabídek smyslu života a pomoci k životu. "Rozlišování duchů" ovšem není dnes moc "v kurzu", řekl s politováním biskup Braun. **Křesťanská víra je však něco víc než nějaká varianta na nepřehledném trhu možností** a křesťané musí pro to svědčit. **"Ne-smíme ponechat svět svému osudu! Nesmíme se jako křesťané stáhnout do soukromí!"**

Krise může být podle slov biskupa Brauna překonána především sesíleným misionářským zaměřením. Křesťané dnes musí statečně a odvážně plavat proti proudu "myslí se, říká se, dělá se to tak tak" a bránit se pokušení říkat jen polo-viční pravdu, nabízet jen poloviční výklad víry. Biskup Braun prosil věřící, aby se drželi podstatných věcí. Především je pro křesťany důležité být svědky víry, kteří vyzařují naději a radost.

VÝZVA ZE SÚDÁNU

Súdánská biskupská konference zveřejnila tuto výzvu: "Na rukou muslimské fundamentalistické vlády v Chartumu lpí krev súdánských křesťanů. Loupení a drancování, týrání a vraždění, které provádějí bezpečnostní orgány, je na denním pořádku. Hlad je používán jako politická zbraň proti civilnímu obyvatelstvu. Masové deportace více než 150 000 rodin a prodej 20 000 dětí do otroctví se odvíjejí za souhlasu sudánské vlády."

Arcibiskup E. Ender, apoštolský nuncius v Súdánu, napsal naléhavou prosbu: "Súdánská vláda chce křesťanství co nejrychleji vyhladit. Prosím vás, pomozte!"

Pro mnohé ubohé Súdánčany je poslední nadějí lékařka Nagele, která pracuje v lokalitě Nimule v diecézi Torit. Potřebuje nutně 280 000 DEM, aby mohla vybavit tábor pro utečence tím nejnnutnějším. Její práce je doslova závod se smrtí.

Maria ve světle víry (5)

Maria vždy Panna (2)
(Leo Scheffczyk)

Proto je třeba respektovat, je-stliže exegese, prováděná s cílem skutečně poznat s vyloučením své-volných kombinací, přijde k závěru, že v "otázce historičnosti panen-ského porodu má historicko - kritická exegese své hranice, které zne-možňují konečné rozhodnutí" (J. Michl). Zatím se zdá, že tento výsledek je spíše dán filozofickou analýzou textu než pohledem historika, který se snaží proniknout k pravdivostní podstatě textu, zkoumaného podle pravidel historické kritičnosti a věrohodnosti. *Pak musí dospět k jednoznačnému rozhodnutí: "Historik může potvrdit, že Ježíš byl synem Marie, nikoliv však Josefa"* (H. Staudinger). V tom je obsaženo důležité východisko pro uznání pravdivosti toho, co se tvrdí o Mariině panenství a co historik nemůže odmítnout jen proto, že taková událost (zázrak) se nevejde do "uzavřeného světového názoru", který je ovlivněn náhledy pocházejícími z devatenáctého století. Z tohoto zorného úhlu nemá popírání "panenského porodu" svůj důvod ani v novozákonních textech ani v historické nutnosti, nýbrž v nepřiznaném přitakávání světovému názoru, který je ovlivněn pozitivismem.

Věřící myšlení však s postupem času dále rozvíjelo některé aspekty panenského porodu. Uctívá totiž nejen tu skutečnost, že Ježíš se narodil z Marie bez pozemského otce silou Ducha svatého a následný "vánoční zázrak", ale trvá na panenství Mariině i při porodu i po něm. Tento převládající zákon pravdy o Mariině panenství představoval stále hlubší chápání pravdy o sepětí Matky a Krista.

Ale k tomuto vývoji ve vědomí víry by nemohlo dojít, kdyby zde nebyl nastoupil relativně nový motiv a další impulz, který má sice svůj biblický původ, ale mohl vystoupit na povrch teprve po určitém čase. Je to myšlenka na vykoupění, soteriologický aspekt, který musel doplnit christologické hledisko, aby zahájil pohyb směrem k rozvinutí pravdy v její plnosti. Odborně řečeno jde o spojení Mariina tajemství s christologií a naukou o vykoupění (soteriologii), které si vynutilo plné rozvinutí pravdy o Mariině panenství.

I když je Mariino panenství z christologického hlediska přede-vším obsahem zpráv o Ježíšově dětství v evangeliích, přece právě u Lukáše znamená Mariino "Fiat" (Lk 1,38) v rámci dějin spásy představení Mariiny osobnosti právě ve světle této její přednosti (panenství). Toto soteriologické hledisko a hodnocení Mariiny osobnosti, které bylo v podstatě vysloveno (i když se to často přehlídí) ve strohém výrazu Pavlově v listě ke Galatským 4,4 ("narozeny z ženy") a nepřímo obsaženo v paralele Kristus-Adam (Řím 5,12-21), bylo výrazněji postaveno do popředí díky raně křesťanské tradici (Ignác Antiošský, Justin, Ireneus Lyonský). Poněvadž tento pohled musel vycházet ze skutečnosti neposkvrněného početí Panny Marie, v němž bylo spatřováno stále jasněji aktivní a plně lidské jednání ze strany Mariiny, vysvětluje se tak i stále vzrůstající význam vlastnosti "panenství" u Matky Boží. S rozpoznáním základního významu, který má Maria v dějinách spásy, nemohl tento aspekt představovat jen něco epizodního nebo přechodného. Muselo se o něm jednat jako o něčem, co stále jasněji vymezuje osobní charakter Mariin. Tak se rozvinula pravda o "panenském početí" k víře o jejím "vždy Panna", která brzy získala další teologickou motivaci pro uznání symbolické totožnosti Panny a Matky Marie a Panny a Matky církve.

Můžeme však vidět, že obsahové vymezení jednotlivých momentů "trvalého panenství" Mariina do-padlo nakonec poněkud odlišně, což nejen že není na škodu věci, ale dokonce to bylo vynuceno samou její podstatou. Ze studia dějin článků víry vyplývá, že pojmu "panenství při porodu" byla jak v přesvědčení víry tak v církevní nauce ponechána určitá otevřenost. V patristické tradici najdeme řadu různých vyjádření, která se týkají tělesného hlediska (ani zde by se nemělo hovořit o vyděleném "biologickém hledisku", protože lidské tělo je něco jiného než pouhý biologický systém) o "panenském porodu", z nichž ale žádné formálně a přímo nepotvrzuje prohlášení církve, že Maria porodila Božího Syna "ve stavu neporušeného panenství".

Bylo by ovšem chybné domnívat se, že církev sama poněkud rozšířila závoj kolem tohoto tajemství, aniž by se vyrovnala s jeho obsahem. I otázka "panenského porodu" musí získat svůj věčný obsah, který se bude nacházet v tom, co znamená panenství v myšlení víry a co vůbec znamená samo o sobě. Je to celolidská vlastnost, která se dotýká jak duše, tak těla člověka. Proto měla církev v souvislosti s "panenstvím při porodu" na mysli vždy i tělesné hledisko. Ale pak bylo zavedeno významné rozlišení: určení obsahu tajemství a přesný popis toho, jak se to událo, není totéž. Církev často nemůže nabídnout věřícímu myšlení úplné vysvětlení způsobu, jak se uskutečnil nějaký tajemství zahalený pro-ces. Také zde se přidružuje víra učení církve, když přijímá tuto tělesně-duchovní výsadu Panny Marie. Ale definitivní vyjádření o tom "Jak" tím není dáno. Naopak ale teologické myšlení je oprávněno k tomu, toto "Jak" nějakým způsobem vymezit. Proto jsou legitimní všechny teologické výpovědi, které bez dokétičného znevažování Kristova narození připouštějí u Matky Páně nějaký zvláštní tělesný proces, buď je to třeba nějaká čistě lidská zvláštnost, která umožňuje silou milosti překonat to, co má v tělesném procesu ráz rozporu, a umožňuje přivést ono obecně lidské k spásnému a šťastnému Božímu narození.

Zcela opačně se vyvíjela pravda o "panenství po porodu", o trvalém panenství bez porodu dalších možných dětí. Zde přirozeně nečinilo určení obsahu žádné těžkosti, a to díky svému historickému zdůvodnění a prokazatelnosti. Je příznačné, že o tento problém je výrazný zájem, ale bohužel z méně potěšujícího důvodu: když se přesouvá "panenského početí" a "panenský porod" do oblasti "gynekologických fantazií", je otázka trvalého

panenství Mariina zbavena jakékoliv podstaty. Pak ne-zbývá než nechat tuto Mariinu výsostnou přednost, aby jí strhl odliv odumírající víry.

Pokud se dnes v určitých exe-getických směrech tvrdí, že na otázku v Písmu sv. jmenovaných "bratří Páně" (na př. Mk 3,31nn; Lk 8,19nn; J 2,12; Sk 1,14) je možné jen jediné vysvětlení (především R. Pesch), pak je možno odpovědět, že historik zde přeceňuje své důkazní možnosti. Vůbec by se čistě historické zkoumání evangelí mělo více držet zása-dy, že historická věda nepracuje s naprosto nespornými jistotami, nýbrž vždy "s odstupňovanou úrovní pravděpodobnosti" (evang. exegeta M. Hengel). Tak obsahují důvody, které hovoří pro přijetí Kristových příbuných (J. Blinzler) stále ještě mnoho pravděpodobnosti. Křesťan-ské věřící povědomí přijímá tuto pouze pravděpodobnost jako před-poklad pro svou víru, že Matka Boží vzhledem k svému jedinečnému po-slání a své roli v dějinách spásy nemůže být jen tak vřazena do řady shodně s jinými matkami. Otázky a odpovědi zde spolu velmi těsně souvisí. Tak jako přijetí "panenství po porodu" se dotýká víry v jedinečný zázrak panenského početí z Ducha svatého, tak vychází pojem pozdějších Mariiných dětí z popření skutečnosti "panenského porodu". Zůstane z něj jen něco jako slovní obrat ke zdůraznění Ježíšova význa-mu. Tato představa však není z evangelia odvozena, nýbrž je do něho implantována. Proto může ka-tolický exegeta H. Schürmann říct, nejen pokud se týká "Ježíšových bratří", že je možno "z dobrých důvodů chápat je jako bratrance", ale může dokonce, pokud jde o ta-jemství panenského porodu, konstatovat: "Skutečnost panenského vzniku Ježíšova byla již pro evangelisty obsahem pokladu víry".

Tento fakt nám nepůsobí potíže pouze tehdy, když máme na zřeteli vnitřní teologický smysl a spásný význam Mariina panenství. Tak je "panenský porod" především zname-ním Boží suverenity a všemoci jeho milosti v procesu spásy. Milostivé znovuzrození lidstva se doopravdy mohlo uskutečnit jediné díky udá-losti, která má nadpřirozený charak-ter, překračuje všechny lidské mož-nosti a osvědčuje přehojnou štěd-rost milosti. V panenském Duchem svatým způsobeném početí Vykupi-tele se měla prokázat Boží svr-chovanost v dějinách milosti stejně realisticky jako neschopnost lidské přirozenosti jako takové uskutečnit dílo spásy. Tak je "panenský porod" znamením Boží tvůrčí síly, na kterou bychom měli nahlížet jako na pa-ralelu s prvním tvůrčím aktem, i když toto "druhé stvoření" nemohlo vzniknout z ničeho a první stvoření tím nebylo zavrženo. Ale absolutní suverenity, nezávislost a prvopo-bení Boží zůstalo zde jako ústava Božího vykupitelského díla, a právě na Marii se stalo zjevným pro kaž-dého člověka. To je jedna z prvopo-čátečních myšlenek, kterou i moder-ní teologové berou vážně, jak je to zřejmé zvláště na příkladu K. Bartha.

A přece přijímá tato myšlenka svou sílu přednostně z onoho přiro-zeně-tělesného aspektu Mariina panenského početí, které právě vylou-čením přirozeného řádu a jeho síly z původního dění milosti se stalo základem skutečnosti, že se Bůh stal člověkem. Již předem se jeví jako nepravděpodobné, že by ta-kovouto pravdu bylo možno chápat jen z jednoho aspektu. Ten druhý aspekt má na zřeteli duševně-osobní hledisko "panenského porodu". Chá-pe panenství jako výraz otevřenosti a odevzdanosti Bohu Spásiteli a Vy-kupiteli Ježíši Kristu. To je onen postoj, který Maria osvědčila při svém "Fiat" (Lk 1,38). Zdá se, jako by se zde ta první myšlenka obra-cela ve svůj protiklad, neboť se stá-vá zjevné, že při díle spásy je po-jednou požadován i lidský přínos a tento požadavek trvá. Duchovní panenství Mariino jakožto postoj na-prostě otevřenosti a víryplné ode-vzdanosti svému Synu umožňuje vi-dět Matku ve světle, které jí pozvedá do role pozitivní společnice vůči jejímu Synu. Její "Fiat" bylo za-budováno do řádu vykopení jako pevný základní díl a jeho osobní niternost a intenzita mohla být o to radikálnější, že tato panenská Matka neznala žádné jiné vztahy tohoto druhu k jinému muži.

Toto pozitivní zapojení Mariina panenství do vykupitelského díla, v němž se Bůh stal člověkem, jak se zdá, se nejdříve odvolává na suve-renitu a tvůrčí sílu Božího Slova. Ale ve skutečnosti zde není žádný roz-por, nýbrž jen realizace hluboké myšlenky, v níž se zračí rozlišení a zároveň vyšší stupeň jednoty: Panna Maria je nejen reálným symbolem milostiplné Boží suverenity ve spás-ném konání, ale současně i sym-bolem totálního nároku na spolu-práci člověka, která tuto suverenity nejen neruší, ale ještě ji obohacuje o moment respektování a součin-nosti s lidskou svobodou a lidskou spoluprací. Tak se na Matce a Panně podle Božího plánu spásy uskutečňuje obojí: důkaz Boží svrchovanosti i povolání a přijetí člo-věka ke spolupráci na tomto řádu. Tělesný aspekt Mariina panenství (který od duchovního odlišujeme, ale neodtrhujeme) zde stojí s vylouče-ním přirozeného řádu jako znamení moci Boží milosti, a duchovní aspekt jako znamení odevzdání (omilost-nění!) svobody osobnosti, které z milostiplného dění nebude nikdy vyloučeno. Není nutno dodávat, že to, co se stalo s Marií, a to, co ona sama udělala, má význam pravzoru pro všechny, a to především pro církev, panenskou nevěstu Kristovu.

Milostiplný smysl Mariina panen-ství si stále uchovává svůj význam i v evangelickém okruhu víry, když již ve svém zakladateli našel svého roz-hodného přímluvce. Tak to říká K. Barth doslova ve "Vánočním zázra-ku" a přiznává tím Mariinu panen-ství významné postavení. Vyzvedává také význam Mariina "Fiat" (Lk 1,38) a cenu její víry pro uskutečnění spásy. Z pozitivní stránky "natus ex Maria virgine" a jmenovitě "concepit de Spiritu Sancto" rozvíjí hlubokou teologickou myšlenku o člověku jako nádobě milosti, což se týká přede-vším Panny Marie. Ona je "člověk, na němž se uskutečnil zázrak zje-vení", je jako vzor a zosobněný zdroj, z něhož vzařuje podstata Božího zjevení ve vší své suverenitě a majestátu. Tak je právě Mariino pa-nenství reálným symbolem (nikoliv prázdňným znakem) toho, co zname-ná Boží zjevení a milost vykopení. Svědčí na straně Boží o absolutní nicotě a prázdnotě, v biblické terminologii tapeinosis (nízkost), která pro Boha zde prostě je, nebo Bůh chce, aby zde byla.

Neměně významně soudí H. As-mussen: "Není se možno ptát na Je-žíše Krista, aniž bychom měli na zřeteli jeho Matku. Nemáme Ježíše bez Marie". Především o panenském porodu platí: "Pravá církev uznává narození Ježíše z Panny. A tam, kde toto přesvědčení není, tam není ani pravá církev, nýbrž jen jakýsi chri-stianismus". Asmussen jde však ještě dále a vyznává, že to nestačí, jestliže uznáváme jen individuální Mariin význam jako Matky a služebné Panny Vykupitele. Neboť rozhodnutí, které učinila Maria pod vlivem Boží milosti, je rozhodnutí pro celý lidský rod. Dokonce vidí, jak v Mariině postavě a jednání je dán a uskutečněn i předobraz církve. "Mluvit o Marii, to znamená současně mluvit i o dějinách, které mají svůj počátek v Adamovi, ale také o církvi, která je Mariinu Synu zasnoubena jako neposvrněná pan-na, aby nyní i ona bez muže rodila děti". To jsou, jak je možno snadno vidět, zřetelné styčné body s katolic-kou mariánskou naukou.

(Překlad PhDr. Lubomír Štula)

OTČE NÁŠ

C H R I S T O P H

C A S E T T I , G E N E R Á L N Í V I K Á Ř V

C H U R U , Š V Ý C A R S K O

6. Pátá prosba Otčenáše:

A odpusť nám naše viny, ja-kož i my odpouštíme našim viníkům. (1. část)

Tajemství hříchu.

Pascal řekl: "Člověk přesahuje nekonečně sám sebe." Ale je možno také říci: Člověk sestupuje do straš-livé hloubky zla, která je nezměři-telná. A proto mluvíme o tajemství hříchu. Poslední dvě prosby zní: "A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům" a "ne-oved' nás do pokušení". Z těchto dvou proseb je jedna nasměrována nazpět a druhá do budoucna: Poku-šení je před námi, vina se vztahuje na věci, kterých jsme se už dopu-stili.

Ne všechna zla jsou hříchy.

O "sociální nespravedlnosti" mezi lidmi navzájem se dnes hodně píše, o "osvobození" ještě více. Hřích je ale zaměřen na Boha a vykoupení je založeno na milosti. Obojí pokořuje a obojí je trapné člověku, který sám toho tolik umí.

Skutečně, moderní věda ukázala, že mnohá zla, na něž se dříve po-hlíželo jako na hřích, neobsahují v sobě vůbec žádnou vinu: např. nedostatečná genetická výbava nebo jiné nemoci, nebo sociální prostředí, v němž člověk vyrostl, jsou čas-to příčinou chybného chování a zlo-činu.

Opravdové přiznání viny je prvním krokem k vyléčení

Přesto existuje také vlastní vina. Člověk ví přesně, co může se svými skony, svými silami a co by měl. Co by od něho mohl svět očekávat. On to ví přesně, ale často to opomíjí. Nedosahuje toho - zaviněně - a pak to skrývá. Přes svůj obličej si pře-tahuje masku: Činí se lepším, než je. Často to dělá velmi obratně a tím klame sám sebe. Stáhnout masku se hříšníkmu podaří jenom tehdy, když se vyskytne nějaký člověk, kte-rý ho miluje do té míry, že si hříšník uvědomuje: I kdyby on věděl, že jsem pokrytec, že jsem v podstatě hříšník, i pak by mě nemiloval méně, než dosud. V takovém případě je možná někdo ochoten masku odložit a přiznat se ke svému hříchu. Je tím osvobozen od své viny? Osvo-bozen není, ale první krok k uzdra-vení udělal.

Prosíme Boha o odpuštění

Ale tady chceme mluvit o Bohu a o hříchu proti Němu. V neposluš-nosti se stále znova od Boha od-vcácíme. A my se máme - tak říká Pán - k hříchu přiznat a za druhé, po uznání hříchu prosit Boha o od-puštění, vrátit se k Němu jako ztra-cený syn.

Spravedlnost by si vyžadovala naše potrestání, ale v důvěře v milo-srdenství Otce smíme prosit o od-puštění. Neprotiřečí si Bůh, když kvůli milosrdenství zdánlivě upouští od spravedlnosti?

Láska Boží

je spravedlivá a milosrdná

Bůh stvořil člověka z lásky, aby byl tímto člověkem milován. Příká-zání Boží se nezrodila z Božího ro-zumu, nýbrž z Jeho srdce: Jsou to přikázání lásky. Bůh chtěl vlastně do lidí vlít proud lásky, který měl zaplavil svět a od člověka by měla přijít nazpět odpověď. Tím byl dán oběh: Všechno vychází od Boha a všechno se k Němu vrací zpět. Tak jako Syn pochází od Otce a v Duchu se s Ním zase sjednocuje. Člověk by měl být vtažen do tohoto mohutného proudu lásky. To je velikost, svatost a dobrota Boží.

Hřích brzdí proud lásky

Jak se jeví hřích z tohoto po-hledu? Člověk, který byl vyzván, aby přijal tento proud božské lásky, a předával ho dále, položil překážku. Přibrzdil proud, každý na svém ma-lém úseku. Já jsem řekl: zde nepro-jde tento proud - toto největší, jedi-né smysluplné pro všechny lidi! Já jsem zmařil Boží plán!

- To je strašné: ale proč mám teď prosit o odpuštění?

- Já mohu prosit o odpuštění jenom proto, že Boží vůle je taková, aby se uskutečnil oběh lásky. On nechce trest, ale volnou dráhu pro lásku. Proto mohu předstoupit před Něho a říci: Pane, pohleď, je mi toho líto. Já ležím napříč, ale nechci za-vazet, vždyť Tě miluji.

Mohu Ho tedy vlastně uchopit za jeho vlastní vůli. On se nemusí za-pírat, když mi odpouští, nýbrž nao-pak: On si tím vytváří zase volnou dráhu. A proto mohu předstoupit před Něho. On proto do jisté míry "musí" říci: Chci tě mít rád, protože má vůle je, všechny milovat.

Ježíš Kristus svým utrpením proměnil naše hříchy v lásku

Důkazem pro tuto lásku Boží je Ježíš Kristus. "Ne v tom spočívá láska, že my Boha milujeme, nýbrž že ON miluje nás a že poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy" (1 Jan 4,10). "A zhřeší-li někdo, máme přímluvce u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za hříchy naše, nýbrž i celého světa" (1 Jan 2,1-2).

Na tomto pozadí není naše pros-ba o odpuštění nadarmo, nýbrž je nesena tím že se nám Bůh ve svém Synu přislíbil jako Bůh spásy. Sou-časně je naše prosba potřebná, protože za vykoupení vděčíme vždy znovu nově a svobodně darované milosti Boží, kterou ale nemůžeme disponovat sami od sebe.

Odpuštění pro všechny

Když poprosíme o odpuštění "naši" viny, zařazujeme se na jedné straně jako hříšníci do společnosti hříšníků. Na druhé straně bereme na sebe, následující Kristův příklad, v zastoupení vinu jiných, který se sami nesnaží o odpuštění. Vyprošu-jeme odpuštění pro všechny, kteří je potřebují. Milost Kristova má se-stoupit také na ty, kteří se o ni nestarají, nebo se dokonce staví na odpor proti ní. A chtěli by se vysvobodit sami.

Aktivní láska k trpícím pomáhá proměnit drama lidského utrpení

Z projevu Sv. Otce k personálu nemocnice Umberta I. v Římě

Ve vtělení svého jednorozeného Syna zjevuje se nám Bůh nikoliv jako nejvyšší jsoucno, vzdálené a lhostejné, právě naopak, zjevuje se jako Otec, který dobře chápe lidské utrpení a sám je bere na sebe, když trpí jako člověk pro člověka. Tajem-ství vtělení, tajemství spásy, směřu-jící k utrpení a vzkříšení Ježíše Kris-ta, zjevuje nám totiž nekonečnou lásku Stvořitele, který se stává člo-věkem pro svého tvora. Jde vstříc všem, kteří strádají a jsou pozname-nání trampotami života, staví se jim po boku, podpírá je, posiluje a na-bízí každému své milosrdenství, soucit a autentickou útěchu.

V Kristově umučení dosáhlo lid-ské utrpení svého vrcholu. Současně "ono je vstupem do zcela nové di-menze a do nového řádu: je spojeno s láskou" (Salvičici doloris,18). Když je Ukřižovaný vzal na sebe, otevřel pro všechny bolesti světa perspek-tivu pravé naděje. Tady se zjevuje **autentická Boží všemohoucnost**: ne všemohoucnost "zázračná" a ohromující, ale **všemohoucnost kří-že**, která dokázala, že ze smrti vy-tryskl život.

U paty kříže jsme dostali pozvání, abychom si uvědomili že i tvrdá zku-šenost utrpení obsahuje nesmírné hodnoty, které jsou významné pro naši existenci.

Zkušenost utrpení nám může velmi účinně pomáhat, aby posílila a oživila naši naději. Tváří v tvář ta-jemství lidské křehkosti probouzí ví-ra touhu po dokonalejším a vyšším blahu, které překračuje tělesné a duševní zdraví, touhu po spáse vyšší a dokonalejší, kterou Bůh při-pravil pro lidi všech dob.

Zkouška bolesti může rozhojnit a rozšířit láskyplnou vnímavost vůči druhým. Utrpení názorně ukazuje nejistotu života a jeho slabosti, po-máhá nám odhalit naše vlastní me-ze, dává nám pochopit meze těch druhých a ozřejmuje nám, že je za-potřebí vyjít jim vstříc a dát se jim ochotně a solidárně k dispozici.

Toto všechno nesporně nemůže odstranit drama lidského utrpení, ale může posilnit naději, že utrpení se promění ve vzkříšení a odhalí nám božský rozměr i v křehkých podmínkách lidské existence.

Obrátme tedy, moji drazí, svůj pohled k Spasiteli, který, jak sám říká, setře každou slzu s našich očí a doveđe nás do nového světa, ve kterém nebude ani smrt, ani zármutek, ani nářek (srov. Zj 21,4).

Vyprošuji vám všem Boží ochranu na přímluvu Panny Marie, Matky našeho Pána a Matky každého člověka.

K řešolním sestřím nemocnice řekl Jan Pavel II. mezi jiným:

Když církev hovoří o "humanizaci" nemocnice, nemá tím na mysli nějakou zvláštní ideologii nebo filozofii, nýbrž výlučně ono vzorové spojení, které náš Pán a Mistr uzavřel definitivně s člověkem, tím že vzal od něho na sebe břemeno utrpení. Vhodně nám to připomíná liturgický text. V prefaci se modlíme: "Ježíš přichází jako dobrý Samaritán ke každému člověku zraněnému na těle i na duši a vylévá na jeho rány olej útěchy a víno naděje" (Preface č. 8.).

Kdyby člověk, který přichází do nemocnice, nebyl přijat alespoň od těch, kteří inspiraci pro svůj život čerpají z evangelia, jako osoba, která je jedinečná, a zacházelo se s ním jako s "číslem" nebo jako s "klinickým případem", byla by jeho lidská důstojnost hluboce ponížena.

Bylo by zde totiž riziko, že sice splníme odborně svůj úkol, ale bez pravé náplně a bez ohledu na osobnost toho, který trpí. Jak se může zabývat zdravím našeho bratra, aniž bychom se ho ujali jako celé osobnosti a nevěšali se, že v hloubi jeho srdce je neodvolatelná touha po štěstí.

S technickou a organizační dokonalostí musí být vždy nerozlučně spojen onen doprovod nezištné lásky, která vyrůstá na půdě autentické křesťanské solidarity.

Na vás je tedy, abyste se věnovaly těm, kteří žijí v utrpení a často v opuštěnosti i od vlastních příbuzných, i těm, kteří pracují v různých odděleních nemocnice, s bratrskou otevřeností, tichou odevzdaností a pozornou vnímavostí pro jejich potřeby, čímž se stanete svědky dobroty Božího Syna, který se pro nás stal člověkem.

Zatímco i nejmodernější lékařská věda stojí často bezmocná vůči nakažlivosti nemoci, z křesťanské "humanizace" je možno žít, čerpat naději i uzdravit se. Dokonce i sama smrt získává v tomto kontextu smysl velké důstojnosti a míru.

Kéž vám ve vašem delikátním úkolu pomáhá Maria, která v tichosti plnila svůj úkol ve službě Vtělelnému Slovu. Kéž vám tato Těšitelka zarmoucených vyprosí obnovení síly potřebné pro vaše drahocenné povolání ve službě nemocným.

(L'Osservatore Romano 51/93 Překlad Lubomír Štula)

NEJKRÁSNEJŠÍ MEZI SYNY LIDSKÝMI

*Když byl dítětem, zneklidnil krále
Když byl chlapcem, udivil doktory
Když byl mužem, otřásl celým národem i základy veleříše římské
Ovládl zákony přírody
Chodil po vlnách moře
Tišil bouři
Sytíl z mála tisícové zástupy
Uzdravoval bez léků
Křísil mrtvé
Nepřátelé jej nemohli přemoci
Satan jej nemohl zničit
Ani hrob jej nemohl zadržet
Nade vším zvítězil
Nenapsal ani jedinou knihu, ale do největších knihoven světa by se nevešly knihy, které byly napsány o NĚm.*

Nesložil žádnou píseň, ale svou odpouštějící láskou rozezvučel písněmi chvály lidské srdce více než všichni básníci světa.

Nezaložil náboženskou školu, vědecký ústav ani seminář, ale všechny školy vzdělaných národů se nemohou pochlubit tolika žáky jako On.

Nezařídil lékařskou ordinaci, ale uzdravuje více chorých duší než tisíce lékařů nemocných těl.

*Nevelel žádné armádě, nedobyl železem ani píď půdy,
a přece žádný vojevůdce neměl tolik dobrovolníků jako On.*

*Mocí své lásky, poselstvím evangelia přetvořil svět.
Velcí mužové světa přišli a odešli.
Všichni lidé zklamali, však On nikdy nikoho.
Všichni lidé zhřešili,
jen On jediný zůstal svatý,*

věčný,
dokonalý,
nejkrásnější mezi syny lidskými.
A tento Ježíš je Spasitel světa,
můj Spasitel a Přímluvce u Boha.

Isaak Newton (1643-1727),
anglický fyzik

KRÁTCE ZE SVĚTA

* 29. ledna 1994 celebrouval pražský arcibiskup Miloslav Vlk, předseda evropské biskupské konference slavnostní "Karolínskou bo-hoslužbu" v dómě ve Frankfurtu n. M. Tato bohoslužba byla vstupní branou k celoročním oslavám. Le-tošní rok slaví Frankfurt n. M. své 1200. jubileum.

Úvahy o novém katechismu (8)

Ve čtvrté části nového katechis-mu, která se zabývá modlitbou, je uvedeno několik označení, jimiž je vymezována modlitba. Je třeba zná-mo, že *modlitba je pozdvížení mysli k Bohu*, což pochází z díla sv. Jana Damašského (*O pravé víře*, III, 24). Avšak je tam ještě dodatek: *je to pozdvížení mysli k Bohu, nebo pros-ba o pravé statky*. Je třeba rozlišo-vat. Někdo může prosit Boha o věci pozemské. Samo o sobě to není nic špatného. Vždyť nás Pán v modlitbě Otčenáš vede k prosbě o chléb, ovšem těchtoto proseb o pozemské statky je v Otčenáši poskrovnu. V popředí tam stojí prosby o správné statky. Co jsou pravé hodnoty. Z hlediska náboženského jsou to v podstatě tři skupiny: *pravé pokla-dy, pravé radosti a pravá prvenství*.

Pokud jde o *pravé poklady*, tedy nejde na prvním místě o peníze. Pe-nězi sice nepohrdneme, ale pravý poklad je pro křesťana něco jiného.

Rovněž tak, co se týká *pravých radostí*, svět nám nabízí různé ra-dosti, ale pro křesťana to nejsou ty nejhodnější radosti. Platí ta věta profesora Pecky: *Čím více zábav, tím méně radosti*. Konečně *pravé prven-ství* také není v tom, co nám nabízí jako okázalá kariéra či dosažení po-stavení, moci nebo slávy. Snaha uchvátit nějaká výsostná místa, po-zice, výsady, rozhodovací pravomoc pro ně samotné není křesťanská.

Katechismus zde připomíná dva významné pojmy: *pozdvížení mysli* anebo *srdce*, dále *prosba o pravé statky*, opravdové hodnoty pro život.

Dále se zde uvádí, že *modlitba je dar*, což je známo. Když jsme na tom někdy špatně a prožíváme to, co řekl sv. Augustin: *"Jsem žebrák před Bo-hem"*, tak se hned pokorněji modlí-me. Uvědomujeme si, že modlitba je dar. Který dar je přitom největší? Dar vytrvalosti. Za tento dar se mu-síme všichni modlit. Byli totiž nad-šenci, i v řadách kněží, řeholníků a řeholnic, a ti zahořeli pro správnou cestu, ale nevytrvali.

Další výraz zní: *modlitba je setká-ní srdcí*. My nejenom toužíme po Bo-hu, ale Bůh touží po nás. Jeho tou-ha předchází každou lidskou touhu.

Modlitba dále znamená *společen-ství života*. Nejenže se člověk jako jedinec modlí a myslí na Boha, ale v modlitbě dosahuje člověk účasti na božském životě. Zejména v modlitbě, která souvisí se svátostmi. Už křtem svatým se stáváme dětmi Otce, tělem Kristovým a chrámem Ducha svatého. Takže my se k Bohu neje-nom modlíme, ale my máme účast a podíl na jeho životě.

Modlitba je jako *boj víry*, který je veden s *důvěrou v Boží věrnost a s jistotou vítězství, příslibného těm, kdo vytrvají*. Kdykoli jsme vystaveni ohrožení, ochotně se modlíme. Vzpo-meňme si, jak pronikavě jsme bo-jovali modlitbou v době totality. Komunistická totalita ustoupila do pozadí, ale málokdo za to děkuje Bo-hu. Kdo za to dost poděkoval při-mluvám sv. Anežky, sv. Václava, a svatým Cyrilu a Metodějovi, spolu-patronům Evropy? Lidé ve světě vět-šinou říkají: *Inu, takový byl vývoj komunismu*. Ale před pár léty se má-lokdo ani neodvážil doufat v takovou pronikavou změnu. To byla přede-vším modlitba a velmi upřímná modlitba, která podnítila tyto změ-ny. A dlužno poděkovat především těm, kdo se podíleli na tom vzepja-tém úsilí lidských srdcí v našem ná-rodě, odpovídajícím na Boží výzvu.

Poměry se poněkud změnily, a už slyšíme ze všech stran hlasy těch, kdo se po ramenech nadšených stu-dentů vyšplhali k moci: *Dejte už pokoj s tím Velehradem! Nerušte nás v našem budování s tím sv. Cyrilem a Metodějem! Modlete se někde stra-nou v soukromí a nerušte nás. Co se nedá vyčíslit v dolarech a markách, to nás nezajímá*. Tak mluví dnes mnozí lidé, kteří se ještě před ne-dávnem přidružovali mezi věřící. Sotva pominula největší nouze, už nemají čas na modlitbu. To jsou ti, kterým chybí vytrvalost k modlitbě k Bohu v dobrých i zlých časech. Je třeba modlitby jako boje víry, mod-litby jako rozhybání vlastní pohodl-nosti a jako přemáhání vlastní roz-těkanosti.

V novém katechismu je zvlášť pů-sobivé, když se pojednává o Mojí-šově modlitbě. Modlitba se předsta-vuje jako *odpověď na výzvu živého Boha k osvobození Božího lidu*. Je to odpověď na Boží iniciativu, na Boží podnět. Co to znamená třeba u kně-ze? Uslyší Boží povolání. To nemá sám od sebe. To je Boží výzva. Co je to iniciativa řeholního života? To neznámá schovat se někde do ústraní před ruchem společenského života. To především znamená lid-skou odezvu na to, že Bůh člověka volá. A člověk by měl ochotně odpo-vědět jako velký apoštol slovanských národů, sv. Konstantin, když byl vy-zván šířit víru na Moravě: *"Poroučíš-li, pane, pro takovou věc*

půjdu s radostí pěší i bos i bez všeho, co Kristus zakázal svým učedníkům s sebou nosit." (Život sv. Konstantina-Cyrila, 8)

Panna Maria je krásným příkladem této odpovědi na Boží podnět či výzvu. Největší Boží iniciativa spočívala ve Vtělení Božího Syna. A Pan-na Maria se přitom nejlépe ze všech lidí osvědčila. Největší boj byl sveden na Kalvárii. Tam i hrdinný Petr zklamal a utekl. Maria v tom boji vytrvala a stála. A podepírala ji její modlitba.

Celý katechismus lze vyjádřit slovy *Tajemství víry*. Tomuto *Tajemství víry* věříme, a to jsou pravdy Boží, slavíme je a naplňuje je svým životem. Přitom to zejména prožíváme modlitbou. Tento vztah mezi člověkem a Bohem není jen něco chvílového, ale je to něco plynulého a nepřetržitého. Právě proto se z katechismu dozvídáme o třech způsobech modlitby: modlitba ústní, modlitba rozjímavá a potom život modlitby. Proto se v ní projevuje celý život. A rovněž také proto nás vybízí Písmo svaté: *Modlete se stále*.

Konečně důležitou připomenout, že nový katechismus nazývá modlitbu *volání a přijetí tohoto volání, které vede k obrácení srdce*, k zásadní proměně lidského nitra v jeho myšlení, cítění a chtění. Takové Boží oslovení bývalo ve starozákonních dobách posláním proroků. Toto Boží volání k obrácení doléhá z církve svaté k nám všem. Křesťan řekne: *Ale to se týká nevěřících, protože my už jsme přece obráceni*. Pozor! Díky Boží milosti jsme snad odvráceni od mnoha špatností, ale stále máme co zdokonalovat. Tak dokonali, aby-chom už nemuseli ničeho litovat, ještě nejsme. A také se máme stále víc a více přibližovat k evangeliu. Podle této radostné novozákonní zvěsti máme hodnotit každý svůj den.

Poslední závažný výraz z nového katechismu ohledně modlitby pochází z žalmu, a zní: *Hledat Boží tvář*. Tak jako prorok Eliáš, když byl v jeskyni. Prosit Boha: *Bože, ukaž mi svou tvář*. A neprojevil se ani v bouři, ani v hromu, ale nakonec v tom jemném vánku, v té ztichlosti a v soustředění.

Všechny tyto podněty nového katechismu, týkající se pojetí modlitby je třeba hluboce rozjímat:

Modlitba je *prožívání Božího tajemství*.

Modlitba je *dar*.

Modlitba je *setkání srdcí*.

Modlitba je *společenství života celé-ho člověka s Nejsvětější Trojicí*.

Modlitba je *boj víry*.

Modlitba je *odpověď na Boží výzvu*.

Modlitba je *odpověď na volání k obrácení srdce*.

Modlitba je *hledání Boží tváře*.

I kdybychom však všechno z toho pominuli, ale zachovali si v srdci tu odpověď na Boží podnět, je to mnoho. Mluví se dnes hodně o svobodné Evropě a o evropském domě. Ale co je to evropský dům a domov? Je to především Boží podnět vyslovený Svatým Otcem z Velehradu. A Bůh i Svatý Otec čekají a modlí se za naši odpověď. Touží po odpovědi našeho slovanského srdce, které je-diné může být svorníkem evropských národů a jejich kultury.

Svatý Cyrile a Metoději, přimlou-vejte se za nás.

SK

I V D E M O K R A C I I J S O U V Ě Z Ň O V É S V Ě D O M Í (5)

Pokračování brožurky P. Dachovského

"Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA"

Otec Paul Marx OSB

Ve Spojených státech převládá nemorální mentalita. Interrupce, eu-tanasie, pornografie, promiskuita, AIDS, sexuální zneužívání dětí. Bůh si vyvolil Paula Marxe, aby čelil to-muto útoku na rodinu. Papež ho nazývá apoštolem života a v Americe je nazýván advokátem života číslo jed-na. Nikdo není čilejší v této oblasti. Mnoho cestuje po světě, přednáší a udržuje kontakty s aktivisty po celém světě. P. Marx říká:

"Musíme pracovat mezinárodně, protože také ďábel pracuje mezinárodně."

V roce 1972 založil na St. John University v Minnesotě Human Life Center. Přestěhoval se do Washingtonu D.C. a v roce 1980 začal s Human Life International, jehož centrum přeložil do Gaithersburgu. Začal s prací, protože všude na světě je válka proti Bohu, lásce, manželství, rodině a samotnému životu... Jeho cílem je obnovit a podporovat křesťanské hodnoty. Tyto hodnoty jsou skutečné, trvají celý život a přinášejí opravdové štěstí... Takže pracuje, aby posílil rodiny, obohatil manželství a obnovil absolutně klíčové postavení rodiny v naší společnosti.

Human Life International má pobočky v 52 státech a vydává "HLI Reports", měsíčník "Special Report" (kde popisuje cesty po světě a přináší mimořádné postřehy o situaci ve světě ohledně interrupcí, ale i o stavu církve - je to mimořádně pravdivé a nic neskrývající, takže se tam člověk dozví to, o čem se jinde mlčí), "Parish and

Family Notes" (měsíčník pro duchovní správce), "Population Research Institute Review" (dvouměsíčník odhalující anti-koncepční imperialisty a fanatiky křičící o přelidnění).

P. Marx vidí interrupci jako jádro celého trsu zel způsobených zneužitím Božího daru sexuality. Málo věří většině profesionálů nebo zbožných lidí, že by mohli vést. Jsou bezna-dějně oslabeni tímto světem. Také myslí, že bitva proti interrupcím je dočasně ztracena v Evropě a Severní Americe. Naopak je optimistický, po-kud jde o záchranu dětí v Třetím světě, kde 90% dětí se narodí a kde je rodina v úctě.

Podle P. Marxe je v USA ročně 1,6 miliónů interrupcí způsobených lékaři a dalších 8,5 miliónů v dů-sledku užívání pilulek "ráno po", tě-lísek apod. Říká, že antikoncepce vždy vede k interrupci, a to bez vý-jimky. Není žádná antikoncepční společnost s krásným rodinným ži-votem bez smilstva, cizoložství, ste-rilizací a rozvodů. Není žádná taková společnost na světě.

Vidí současný svět plný sterili-zací, s vysokou neplodností způso-benou zneužitím sexu, plný hrozby AIDS a zabíjení dětí, což dokazuje, že křesťanství mělo vždy pravdu, když mluvilo o čistotě a o tom, že sexuální styk a vše, co k němu vede, je vyhrazen pouze pro manželství.

P. Marx říká, že 75% interrupcí je prováděno na svobodných ženách. International Planned Parenthood Federation považuje za nepřítelě cí-slo jedna pro hodnoty rodiny. Jejich metoda je stále stejná: dát lidem an-tikoncepci, a to ve všech státech ve-de k interrupci. Mocnou silou pra-cující k těmž cíli jsou i kontroloři populace u Spojených národů a U.S. Agency for International Development (USAID).

HLI útočí na toto "bezbožecké monstrum" tím, že školí v těchto oblastech: příprava na manželství, péče o staré a nemocné, čistota mla-distvých, výchova k rodičovství, po-rady pro umírající, rady o sexualitě a lásce, informace o přirozeném ko-jení a přirozeném porodu - a také poukazuje na zla jako sexuální výchova, sterilizace, homosexuality, tak zvaná důstojná smrt, sebevražda a distribuce kondomů ve školách.

Důležitou částí činnosti HLI je Natural Family Planning - přirozené plánování rodičovství, které školí páry, jež mají vážný důvod vyhnout se početí, aby se mu vyhnuly bez hříchu. Toto hnutí působí v mnoha státech.

Dalším plodem činnosti HLI je or-ganizace "World Doctors Who Respect Human Life" (Lékaři ve světě respektující lidský život). Nyní je v ní 300 000 lékařů.

HLI má široký arzenál pomůcek: knihy, diapozitivy, filmy. Tuny těch-to materiálů jsou posílány zdarma do celého světa. P.Marx říká: "Není nic v oblasti života nebo rodiny, čím by se HLI nezabývalo. A díky Bohu, vždy to děláme v souladu s míněním církve."

E X E R C I C I E

Kursy začínají večer v 18.00 hod. uvedeného data a končí v sobotu v poledne (mimo kursu 27. 2.) v bu-dově Stojanova na Velehradě.

Je nutná písemná přihláška, na kterou ihned odpovídáme s přísluš-nými instrukcemi o organizaci.

Pro mládež

27. 2. - 2. 3.

P. Ježík V.

Týdenní kurs

Ignac. exercicií

6. 3. - 12. 3.

P. Weichsel K.

Muži

23. 3. - 26. 3.

P. Ondřej V.

Muži

20. 4. - 23. 4.

P. Hladiš

Ženy nad 40

27. 4. - 30. 4.

P. Ježík

Ženy do 40

18. 5. - 21. 5.

P. Weichsel

Ženy nad 40

15. 6. - 18. 6.

P. Ondřej V.

Manželé

22. 6. - 25. 6.

P. Weichsel K.

Udělali jsme všechno, abychom Boha zneškodnili. Když byl nedostupný, oddali jsme se modloslužbě. Když přišel k nám na zemi, ukřižovali jsme Ho. Když vstoupil na nebe, stali jsme se vůči Němu lhostejnými. On se ale nevzdává, vrací se a triumfuje. Bůh nás nikdy nenechá na pokoji.

Malgorzata Borkowska

D O B A

Václav Kawulok

*Je rybník s čistou vodou přítokem
a spuštěnou sítí.*

*Je džbán pro víno i vodu
našich snů, přání a činů.*

*Je pole s koukolem i plnými klasy.
Je les se zpěvnými i dravými ptáky
a údolí chladných stínů.*

*Je kniha z které před spaním
o životě dětem předčítáme.*

*Je kopec v rodišti, kam do dálky
chodíme se dívat
jak v síti asfaltek kvetou louky
a ve větru držíme si klobouky.*

Kde je intolerance?

Týdeník Česká televize nejen informuje o programech, nýbrž také dává lekce z morálky nebo přinejmenším ze slušného chování. Samozřejmě komu jinému než katolíkům. Jde o film "Poslední pokušení Ježíše Krista", který ČT ohlásila na středu 9. února.

Není třeba tento film amerického režiséra Scorseseho vidět, stačí jen si přečíst, co o něm náš Týdeník televize píše: "Bouří nevole však vyvolalo Poslední pokušení Ježíše Krista...Dokonce i u nás protestovaly ještě před listopadovou revolucí špičky katolického kléru (aniž film zjevně viděly, což je ostatně častá okolnost provázející nejzřetlivější od-půrce tohoto filmu na celém světě - naposledy v Polsku, kde bylo dokonce podáno trestní oznámení), třebaže bylo jasné, že ani náš "pere-strojkový" režim nepřipustí k veřejnému předvádění náboženského díla, byť se vyznačující "kacířským" výkladem. Co vlastně vadilo nejvíc? Scorsese naznačuje, že i Kristus mohl zatoužit po normálním životě po boku ženy a vzdát se své vykupitelské mise. Na začátku jej poznáváme jako tesaře, který se živí dodáváním křížů pro své méně šťastné bližní a chce žít jako ostatní lidé. Ale předurčenému osudu se nakonec nevyhne. Scorsese se dotýká nejen postavy Krista, ale i horlivých následovníků, prosazujících "čistotu" učení i navzdory Mistrovým úmyslům. Věnuje se kontroverzní postavě Jidáše, kterého zbavuje běžné nálepky zrádce ze všech nejhoršího. Doufám, že záslužný čin České televize představit toto dílo našim divákům zůstane ušetřen ostudných výpadů, které by potvrzovaly jediné intolerance těch, kteří tak rádi hlásají (ale ne vždy dodržují) její pravý opak."

Pánové z dotyčného týdeníku nemají jasno v pojmech, co je to intolerance. To by bylo, kdyby křesťané nutili ateisty hlásat božství Kristovo, v něž nevěří, nebo obráceně ateisté křesťany popírat Jeho božství. Jestliže se však křesťané brání proti zřejmě urážce osoby, která je jim drahá, potom je snad intolantní ten, kdo uráží a nikoli ten, kdo se ozve proti. Jinak bychom touto logikou nutně dospěli k závěru, že zlodějem není ten, kdo krade, nýbrž ten, kdo byl okraden, vrahem nikoli ten, kdo zabíjí, nýbrž ten, kdo byl zabit...

Představit Ježíše Krista jako "milence" Maří Magdalény musí každý slušný člověk bez ohledu na přesvědčení hodnotit jako urážku, jež se nedá omlouvat "uměleckou svojí" nebo "právem" na náboženského díla s "kacířským" výkladem. Autor článku by jistě žaloval umělce, který by ho vypočetl v knize nebo ve filmu nepravdivě jako milence nějaké ženy, případně tak vypočetl někoho z jeho

drahých. Křesťané tato práva nemají? Jejich obrana Bohočlověka - Ježíše Krista - je "ostudným výpadem"? -rm-

U K R A J I N S K Á S T A T I S T I K A

Podle výzkumů Ukrajinského národního strategického institutu se hlásí k pravoslaví 20 procent obyvatelstva. Z tohoto počtu asi tři čtvrtiny náleží k tzv. Ukrajinské pravoslavné církvi, která zachovává jednotu s moskevským patriarchátem, jedna čtvrtina se hlásí k autokefální tzv. Ukrajinské pravoslavné církvi patriarchátu kyjevského. Pět procent obyvatelstva se hlásí k řeckokatolické církvi, dvě procenta k jiným vyznáním, mezi nimiž vedou římská katolíci, baptisté, letniční a adventisté. 42 procent Ukrajinců se považuje za věřící nepatřící k žádné-mu konkrétnímu společenství, 31 procent se pokládá za ateisty. Na rozdíl od západních zemí nezačínají téměř žádný úspěch orientální kultury typu Hare Krišna apod. Konfesní rozdíly se často kryjí s národnostními a územními. K římskokatolické církvi se hlásí téměř výhradně Poláci nebo občané polského původu, na Podkarpatech maďarského, původu řeckokatolíci jsou koncentrováni převážně v západní Ukrajině.

P O S V Ě C E N Í V L Á D N Í B U D O V Y V M O S K V Ě

Pravoslavný arcibiskup istriňský Arsenius slavnostně posvětil budovu ruské vlády. Při té příležitosti daroval premiéru Černomyrdinovi ikonu Matky Boží. V proslovu řekl, že "symbolizuje obnovu a obrození Ruska". Předseda vlády přislíbil pravoslavné církvi vrácení asi tisíce starých ikon.

Š P A N Ě L É V Ě Ř Í C Í R K V I

44 procent mladých Španělů ze všech veřejných institucí nejvíce věří katolické církvi. 60 procent z nich požaduje zákaz interrupcí a 72 procent odmítá užívání drog. Nejpopulárnější osobou je u španělské mládeže Matka Tereza.

Sociologické průzkumy však kromě těchto kladů odhalily i obavy budící zápor, mezi jiným i vzrůst rasistických nálad mezi mladou generací. Přes 30 procent z nich se vyslovilo pro vypovězení Cikánů ze země.

ZE SVĚTA...

* Podle Světové zdravotnické organizace (WHO) nejvíce alkoholu v Evropě vypijí Bulhaři. Statisticky na hlavu jednoho Bulhara připadá ročně 9,3 l čistého alkoholu. Na druhém místě je Polsko s necelými 7 l čistého alkoholu na hlavu.

* Podle italského tisku nejméně třetina italských poslanců byla zapletena do korupčních afér a měla styky s mafií.

* Pachatel atentátu na papeže Jana Pavla II. Mehmed Alí Agca z Turecka, odsouzený italským soudem na 24 roky vězení, vyjde na svobodu patrně už za deset let. Trest mu byl soudem v Anconě snížen za údajně dobré chování.

* Ve Washingtonu se konal 21. ledna v pořadí 21. tzv. "Pochod pro život", zorganizovaný odpůrci potratů. Účastnilo se ho mnoho tisíc Američanů. Uskutečnil se v pracovní den, aby se jeho účastníci mohli dostat do kanceláří kongresmanů a přesvědčit je o nezbytnosti zákona na ochranu počatého života.

T E L E V I Z E " N I E P O K A L A N Ó W "

O koncesi pro celou zemi usilují minoritě z Niepokalanówa ve věci své televizní stanice "Niepokalanów". Předseda výboru pro tuto záležitost P. Mirosław Adaszkiewicz řekl týdeníku "Gość niedzielny", že toto úsilí odpovídá duchu sv. Maxmiliána Kolbeho, který kladl mimořádný důraz na evangelizační roli masových sdělovacích prostředků.

Zamýšlený program této televizní stanice bude zaměřen na přenosy z církevních slavností z vlasti i ze zahraničí a na pořady s tematikou rodiny a ochrany životního prostředí.

J I Ž P Ř E S T Ě I M I L I O N Y

Podle zprávy vatikánského deníku L'Osservatore Romano dosáhl počet exemplářů nového Katechismu katolické církve už přes tři miliony. Zatím vyšel v těchto jazycích: ital-sky, francouzsky, německy, španěl-sky, katalánsky, portugalsky, ru-munsky, maltsky a slovinsky. V nej-bližší době se očekává anglický překlad, v Evropě překlad polský, český, slovenský, maďarský a chorvatský. Albánský, ukrajinský, bulharský, litevský a lotyšský překlad jsou teprve v počátečním stadiu a nelze počítat s jejich brzkým vydáním. Naproti tomu se brzy objeví nový katechismus v jazycích některých zemí, kde katolíci jsou zanedbatelnou menšinou, např. v norštině a řečtině.

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ...

K D O U R Č U J E " K D O J E N O R M Á L N Í " ?

Převládá u nás jedna masově rozšířená zvyklost: Naše jednání a konání se na prvním místě podřizuje starosti - co tomu řeknou lidé, co si o mně pomyslí a zdali před nimi ob- stojím.

Na lidi myslíme na prvním místě a teprve dlouho potom na Boha. - Ale to je jasně převrácené. Když se v první řadě snažím zalíbit lidem - nemohu se líbit Bohu. Smýšlení většiny lidí totiž, jak jistě také víme, je podřízeno konzumnímu, hmotář-skému a požitkářskému duchu. Tento duch v žádném případě není Duchem Božím, ale je Duchem svě-ta. Duch světa je pak jasně podřízen satanu.

Když pak já chci být dobrým kře-sťanem, každý den zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a následovat Ježíše - nemohu myslet na prvním místě na lidi, abych se jim zalíbil, ale musím se snažit vždycky se líbit Bohu. - A to jistě i za tu cenu, že se mnoha lidem líbit nebudu, že mě, vzhledem k jejich smýšlení budou mít za nenormálního - česky za blázna.

Pak mi nezbyvá, než si položit otázku: Kdo určuje - kdo je nor-mální? V každém případě musím odpovědět, že je to Bůh.

Před naším Pánem a Bohem tedy chtějme obstát, aby každý z nás před ním byl normální - ne před lži-vým smýšlením lidí.

Pak se taky budeme líbit těm lidem, kteří o Boha stojí, záleží jim na něm a milují ho. - A s největší pravděpodobností i mnoha dalšími, kteří respektují hlas svého svědomí - přirozený mravní zákon v sobě - který přece také oni od Boha dostali.

Václav Drvota

P Ř Í B Ě H , K T E R Ý S N A D P O M Ů Ž E M N O H Ý M

Když moje maminka čekala své čtvrté dítě, porod přišel rychleji než se počítalo, její porodní bába byla u jiné rodičky a tak pomohla jiná ba-bička, která již tuto praxi nevyko-návala. Zřejmě si dostatečně ne-umyla ruce a zanesla infekci do dělohy a způsobila tím "horečku omladnic". Tehdy tato nemoc nebyla ještě prozkoumaná a neznala se její hlavní příčina - nedostatečná hygie-na. V té době se na tuto nemoc umí-ralo. Maminka bojovala o svůj život, dítě bylo odstaveno a živeno uměle jednou příbuznou. Maminka se dlouho potácela mezi životem a smrtí. Postupně se však díky nesmír-né péči její maminky, manželky a jeho sestry začala zotavovat. Nej-starší z těchto sourozenců mělo 8 let. Maminčina maminka ale dlouho tuto bolest nad dcerou nesnesla a zemřela na srdeční slabost ve svých 60-ti letech.

Když už na tom maminka byla dobře, řekl jí lékař, že už nesmí mít další dítě, že by to byla její smrt, že už má 4 děti a to stačí. Avšak ma-minka za rok otěhotněla, svěřila se lékaři a ten kategoricky prohlásil, že plod musí jít pryč. Maminka byla hluboce věřící a věděla, že církev tento zákrok nepřipouští. Obrátila se o pomoc a radu k

Matičce Boží a v kapli Panny Marie Lurdské v na-šem kostelíčku složila ze sebe vše-chnu tuto tíži a v plné důvěře potrat neuskutečnila.

V roce 1923 se narodila zdravá dcera Marta, moje maličkost, a ma-minka od té doby byla zdravější a zdravější po každém dalším porodu. Po mně v roce 1926 přišel bratr Jen-da, sestra Helena v roce 1929 a nej-mladší Pavlínka v roce 1934.

Matička Boží odměnila víru mojí maminky a každým novým dítětem se stále více zotavovala. Když mamčin lékař viděl, že maminka nepodstoupila potrat, po-rod proběhl normálně a maminka naopak byla stále zdravější než kdy předtím, tak mamince řekl, že se před ní hluboce sklání za její sta-tečnost.

Marta, Zlín

B E Z K O M E N T Á Ř E

Církevní střední škola a zdravot-nická škola sv. Anežky v Odrách obdržely od firmy SAM Distributor dopis s jistou nabídkou. Otiskujeme v plném znění bez komentáře stejně tak jako odpověď pana ředitele:

Vážení,

společnost SAM Distributor vznikla v roce 1992 a již od počátku své činnosti se aktivně zapojila do boje proti AIDS v rámci naší republiky. Konkrétně jsme se zaměřili na problematiku pánských kondomů, které jsou považovány za spo-lehlivý druh bariérové antikoncepce a zároveň účinný prostředek proti naka-žení virem HIV. Naši činnost lze rozdělit na dvě oblasti.

V rámci první se snažíme popula-rizovat používání kondomů zvláště mezi mládeží s cílem zvýšit jejich spotřebu na úroveň obvyklou ve vyspělých zemích Evropy. Za tímto účelem jsme uvedli na trh novou emisi osvědčených a cenově přístupných prezervativů z Vulkánu Hrádek n. N. pod označením "Originální české gumičky", které jsou svým de-signem ve stylu mírné recese přístup-nější zejména mladší části populace a navíc díky svému obalu se slosovatelným kupónem skýtají možnost výhry atrak-tivních cen.

Druhou naší aktivitou je distribuce prodejních automatů na kondomy. Zde se nespokojujeme s pouhým prodejem těchto přístrojů, ale snažíme se o ne-standardní formy jejich šíření s cílem v co nejkratší době vytvořit v naší repu-blice souvislou síť míst, kde je možno zakoupit si kondomy v kteroukoli denní i noční dobu a navíc s pro mnohé tolik potřebnou dávkou anonymity. Zde bych si dovolil připomenout pronájem 100 kusů automatů za symbolický poplatek 50,-Kč měsíčně, kterého využila i řada školních zařízení v celé ČR. V tomto případě nás však zaskočil počet škol, in-ternátů a vysokoškolských kolejí, které o instalaci automatů projevíly vážný zá-jem. Protože nebylo v našich silách veš-keré zájemce uspokojit, připravujeme další podobnou akci zaměřenou výhrad-ně na školská zařízení. Naším cílem je zajištění finančních prostředků na ná-kup dostatečného množství prodejních automatů na prezervativy, jejich rozmí-stění do objektů škol, internátů a vy-sokoškolských kolejí a následný převod vlastnictví na dané instituce, které potom budou zajišťovat běžný provoz a kterým též bude patřit zisk z prodeje. Pro její úspěšný průběh však potřebu-jeme více informací o současné situaci na školách a ubytovacích zařízeních jak z hlediska financí tak i názorů vedoucích pracovníků na řešení problematiky AIDS mezi mládeží.

Při té příležitosti bych vás tedy chtěl požádat o vyplnění přiloženého dotazníku a jeho zaslání na naši adresu v přiložené obálce (nelepte známku!!!). Takto získa-né údaje použijeme výhradně při reali-zaci našeho plánu a s výsledky výzkumu Vás rádi seznámíme.

Předem Vám děkujeme za pomoc při získávání údajů potřebných pro realizaci našeho projektu a těšíme se na další spolupráci.

S pozdravem za SAM P. Valenta

x x x

Obdrželi jsme Vaši nabídku k in-stalaci automatu gres.

Jsme církevní dívčí škola. V před-mětu zdravotní a rodinná výchova jsou dívky odbornými učitelkami důkladně seznamovány s pravými hodnotami lás-ky, partnerství, manželství a rodiny, i s veškerými druhy antikoncepce, s jejich aplikací, ale také se stanoviskem církve k této otázce.

Stanovisko církve je: nevhodnější "antikoncepce" středoškolské mládeže a mládeže vůbec je zásada pohlavní čistoty a sexuální zdrženlivosti až do úplné duševní i fyzické zralosti s předpo-kladem řádně uzavřeného manželství. Mladí lidé nechť dávají veškeré mladistvé síly do intenzivního studia, užitečných zájmových činností, kroužků, koníčků a sportu, nechť věnují alespoň kousek svého volného času k pomoci bližním - rodičům, starým, nemocným a opuště-ným lidem. V tomto duchu se snažíme vychovávat dívky v naší církevní škole.

Podporujte a zajišťujte takové vý-chovné programy, jejichž cílem je úplná obnova morálky mladé generace.

Milan Rojovský, ředitel školy
na vědomí:

PhDr. Petr Piřha, ministr MŠMT ČR;
paní Olga Havlová - Výbor dobré vůle

S AVETOUR DO MEDŽUGORJE

1. poutní zájezd

ve dnech 2.3. - 8.3. 1994

Nástup - Dobruška, Hradec Krá-lové, Pardubice, Svitavy, Brno

**2. poutní zájezd na Svatý týden
ve dnech 30.3. - 4.4. 1994**

Nástup - Dobruška, Svitavy, Brno, Místek, Ostrava, Nový Jičín, Olo-mouc, Brno.

Cena - 1600,- Kč.

ubytování - 0-8 marek za noc.

Přihlášky: Avetour - Jiří Chválek

Družstevní 995 - 518 01 Dobruška

tel. a fax 0443-21929

**M E Z I D I E C É Z N Í
M L Á D E Ž E**

C E N T R U M

V Příchovicích v Čechách bylo otevřeno a koncem minulého roku pražským metropolitou mons. dr. Miloslavem Vlkem slavnostně posvě-ceno Mezidiecézní centrum katolické mládeže. Otec arcibiskup Vlk řekl při slavnosti mimo jiné, že mládež-nické centrum není něco, nýbrž ně-kdo. Skutečným centrem života mlá-deže je Kristus. Výstavba centra byla finančně zajištěna dary z Ra-kouska a Německa.

N a b í z í m e více než 200 různých položek zboží:

- magnetofonové kazety (MC),
- compact disky (CD),
- videokazety a knihy,
- kříže, svícny, ornáty, kropen-
ky, svíce, kalichy aj.

Pro stálé zákazníky

a Ř.-K. FÚ: zvlášť

výhodné ceny a

dodací podmínky!!!

**Ž Á D E J T E N Á Š
O B J E D N A C Í K A T A L O G**

na adrese: Jaroslav Novotný, Skrétova 35, Plzeň, PSČ 301 27.

S E K T Y V Č E S K É R E P U B L I C E

Podle informací českého Institutu pro výzkum sekt a nových nábožen-ských hnutí, zveřejněném v polském Gościu niedzelném, působí v ČR přes 60 nových komunit, sekt a du-chovních hnutí. V posledních měsí-cích se stali nejviditelnějšími Svědci Jehovovi a vyznavači tzv. Sjednocené církve založené jihokorejským milio-nářem Moonem. V Praze a Českých Budějovicích aktivně působí tzv. scientistická církev, která nevěří v Boha a má destruktivní vliv na lid-skou psychiku.

Aktivní jsou rovněž společenství Hare Krišna orientálního původu a muslimské sekty. Jejich existence a činnost jsou pro katolíky výzvou a varováním.

Z DOMOVA...

* Celkem 259 sebevražd spá-chali za loňský rok nešťastní lidé na severní Moravě a ve Slezsku. Z to-hoto počtu bylo pouze 61 žen.

* Branně bezpečnostní výbor Českého parlamentu odsouhlasil vládní návrh, aby každý občan ČR, který je bezúhonný, mohl vlastnit střelnou zbraň. Odmítl však poža-davek, aby žadatel musel absolvovat střelecký výcvik.

* Ministerstvo školství odmítá potvrdit ve funkci děkana právnické fakulty v Brně dr. Jiřího Kroupu, zvoleného akademickým senátem, který dosud nepředložil a nadále odmítá předložit negativní lustrační osvědčení.

* Člen brněnské městské rady arch. Jan Sapák (Svobodná demo-kratická strana) požadoval, aby prodej bytů do soukromého vlastnictví uživatele probíhal v ceně ni-koli symbolické, ale dosažitelné.

RADIO ALFA

v pravidelných nedělních pořadech Doteky přibližuje dr. Mráčkem a jeho hosty krásné pořady o Me-djugorje. V neděli 20. 2. ve 22.30 hodin bude hostem vysílání P. Pavel Do-kládal z Třebíče v pořadu Svatá Země - otevřená bible. Během vysílání můžete do studia telefonovat na č. 02 - 248 72 777.

ZDARMA zasíláme zájemcům **nový katalog zájezdů pobytů a služeb** s podrobným zaměřením na jarní a letní sezónu.

Pište, telefonujte, faxujte!

AGENTURA 97,
poutní cestovní kancelář
Masarykovo náměstí 15,
254 01 Jílové u Prahy

Prázdniny na krásných místech,

- v příjemném prostředí,
- za výhodné ceny,
- s plnou penzí,
- v termínu i délce podle vašeho

přání,

doma již od 170 Kč/den

v zahraničí 485 Kč/den.

Pro jednotlivce i pro skupiny.
Vyžádejte si podrobné informace!

**AGENTURA 97,
poutní cestovní kancelář
Masarykovo náměstí 15,
254 01 Jílové u Prahy**

tel. (02) 995 10 35 (02) 995 12 09

fax. (02) 995 10 35

NAKLADATELSTVÍ ŘÁD (P. ING. K. DACHOVSKÝ, SARAJEVSKÁ 13, 120 00 PRAHA 2) ZAŠLE PUBLIKACE:

1) Ch. Stoddard "Sv. Antonín z Padovy" - - -	Kč 33,-
2) Sv. Alfons z Liguori "Rozjímání" 120 stran - -	Kč 24,-
3) MUDr. John Grady "Interrupce ano nebo ne?" - -	Kč 8,-
4) K. Dachovský "7 statečných bojovníků proti interrupcím v USA" - -	Kč 17,-
5) Praktické rady ke svátosti pokání - - -	Kč 1,-
6) P. O'Donovan "Padre Pio" -- - -	Kč 14,-
7) THDr. S. Novák "Disharmonický člověk" - pojednání o křesťanské stran - - -	Kč 100,-
8) P. W. Herbst SDB "Nové předpisy o odpustcích" - -	Kč 13,-

výchově - 470

9) K. Dachovský "Cestou k Bohu" - první seznámení s pravdami víry

- Kč 10,-

**Sháníme také aktivisty
k roznášení protiinterrupčních letáků do poštovních schránek.**

MORAVSKOSLEZSKÁ KŘESŤANSKÁ AKADEMIE

Program přednášek v letním semestru v Moravskoslezské křesťanské akademii:

10. února 1994

Prof. Jiřina Kolmanová
Hudba jako společenství

24. února 1994

RNDr. Michal Lenc
Nejistota a kvantová fyzika

10. března 1994

PhDr. Miloslav Kotek
Na podporu života rodiny

24. března 1994

PhDr. Václav Cejpek
Divadlo jak nástroj etické výchovy

7. dubna 1994

RNDr. Jiří Gryfar
Astronomické jevy v bibli

21. dubna 1994

Umění, tvorba, život Dr. Jaromír Zemina

5. května 1994

Profesionalita a etika Ing. Luděk Bárta

19. května 1994

RNDr. Jiří Bičák
Kosmologie a vyvrátitelnost

Přednášky probíhají vždy v 17.00 hodin v kapitulní síni kláštera au-gustiniánů na Starém Brně.

PhDr. Jiřina Štouračová

Nepohodlný světec

Slavnou mši svatou v bazilice Otců minoritů v polském Niepoka-lanowě, slouženou polským prima-sem kardinálem Josefem Glempem, byl u našich sousedů zahájen *Rok sv. Maxmiliána Kolbeho. Od jeho narození uplyvá letos 100 let.* Čeští katolíci, pokud sledují zpravodajství ze života své církve, vědí, že tento světec šel dobrovolně v koncentračním táboře v Osvětimi na smrt hladu za svého spoluvězně a otce rodiny - důstojníka polské armády Franciszka Gajowniczka, jenž dosud žije.

Sv. Maxmilián je sice polským, ale částečně i naším světcem. Jeho prarodiče pocházeli ze severních Čech, odkud se vystěhovali a usadili ve Zdúnské Woli v Polsku, kde se světec narodil. Je naším světcem i proto, poněvadž ho ctí polská menšina v naší republice. Konečně je naším světcem i proto, poněvadž pro svůj heroický čin bliženské lásky, odpovídající slovům Krista Pána, že "nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele...", náleží celé církvi a dosvědčuje všem nekřesťanům, čeho je schopna duše žijící v intenzivní duchovní jednotě s Kristem a Pannou Marií.

Sv. Maxmilián Maria Kolbe pře-svědčivě vyvrací povrchní a často v učeném hávu oděný názor, že prý přehnaná mariánská úcta je na úkor toho podstatného v křesťanství - bliženské lásky. Světcem bylo od prvopočátku vytýkáno, že se osobně zsvětíl Neposkvrněné Panně, že jí věnoval svůj časopis, že trávil dlouhé hodiny v modlitbách před sochou Neposkvrněné. Na příslušná církevní místa chodily stížnosti, že sv. Maxmilián, kvardián kláštera minoritů v Szymanowě u Sochaczewa, jemuž dal jméno Niepokalanow (podle Neposkvrněné Panny, niepokalana znamená v polštině neposkvrněná), dává přednost úctě Panny Marie před úctou k Pánu Ježíši. Všechny vizitace však vyzněly ve prospěch Otce Kolbeho, jehož důraz na mariánskou úctu byl sledován vždy v souladu s naukou a požadavky církve.

Ostatně "po ovoci poznáte je..." Tak zvané "přehnaná" mariánská úcta Otce Kolbeho, inspirovaná myšlenkou sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu o odevzdání sebe do otroctví Neposkvrněné Panny Marie, vedla jeho nositele k nejvyššímu skutku bliženské lásky - k oběti vlastního života pro spoluvězně v extrémních podmínkách

nacistického koncentráku, kde každý hleděl za-chránit svůj život stůj co stůj. Řeči o tom, že prý horlivá mariánská zbožnost odvádí od skutků lásky, se tak ukazují na příkladu sv. Maxmiliána jako liché a falešné.

Proti světci byla také v osmdesátých letech, krátce po jeho kanonizaci, vedena v polském komunistickém tisku, "znormalizovaném" Jaruzelského diktaturou po výjimečném stavu, štvavá kampaň, že prý byl antisemitou. To mu ostatně vytýkali levičáci a liberálové v Polsku už před válkou. Že prý jeho časopis "Rycerz Niepokalanej" a další periodikum, vydávané jeho zásluhou "Maly dzienik", vyvolávají nenávist k Židům. Také v naší republice opakovaly za komunistů některé listy tato tvrzení, konkrétně krajský deník Severomoravského kraje "Nová svoboda". Sv. Maxmilián prý nenáviděl z hloubi duše všechno nekatolické, zvláště Židy - a takového člověka staví církev na oltář!(?)

Kdo prolisuje předválečná čísla Rytíře i Malého deníku, nemůže popřít, že tato periodika psala - a osobně i sv. Maxmilián - proti židovskému vykořisťování prostých Poláků, kritizovala tvrdě skutečnosti, že velcí podnikatelé, převážně Židé, se chovali ke svým zaměstnancům čas-to bezcitně a krutě. Vyvolávat dojem, že každý, kdo kritizuje konkrétně za konkrétní špatný čin Žida, je anti-semitou, patří k jedněm z největších demagogií komunistické i zednářské propagandy. Sv. Maxmilián napsal také celou řadu článků o tom, že nelze všechny Židy považovat za špatné, hodnotil je jako držitele Božích zaslíbení a zabýval se myšlenkou věnovat se speciální evangelizaci izraelského národa. Osobně se na stránkách Rytíře pustil do polemiky s páterem Trzeciakiem, jenž hlásal tvrdý antisemitismus a považoval všechny Židy šmahem za od-souzené a zlé. Proti údajnému "antisemitismu" Otce Kolbeho nejmarkantněji svědčí skutečnost, že po porážce Polska v r. 1939 otevřel prostory kláštera v Niepokalanově pro převážně židovské uprchlíky z území připojených k hitlerovskému Německu, což byl mimo jiné též jeden z důvodů jeho pozdějšího zatčení a odvezení do Osvětimi.

O velkorysé otevřenosti sv. Maxmiliána vypovídají jeho četná přátelství s japonskými buddhistickými kněžími a mnichy z doby jeho misijního působení v Japonsku ve třicátých letech. Otec Kolbe si získal jejich lásku, úctu a respekt jak svým hluboce lidským a tolerantním přístupem, tak i jasným a nedvojznačným výkladem toho, čemu věří a v čem nelze v zájmu falešně chápaného "ekumenismu" ustoupit.

Japonští buddhisté pochopili tuto zásadovost Otce Kolbeho patrně lépe než evropští liberálové, kterým byl tento světec právě pro ni nepohodlný za života i po smrti. Nebál se poukazovat na nebezpečí svobodných zednářů pro katolickou církev, osobně byl svědkem r.1917, krátce před zjevením Matky Boží ve Fatimě, v Římě, kde studoval, manifestace svobodných zednářů, kteří pochodovali s transparentem hlásajícím, že prý "jednou budou zednáři vládnout i ve Vatikánu". Přísliby Matky Boží ve Fatimě chápal jako záruku, že Panna Maria Sv. Otce ochrání a nedopustí, aby zednářstvo uskutečnilo své záměry. Stejně tak sv. Maxmilián neúnavně varoval před komunistickým a upozorňoval na naivitu představ některých katolíků, že bolševikům jde jen o sociální spravedlnost a nic víc.

Nepřátelé Kristovy církve by rádi viděli duchovního s takovými názory a postoji jako muže s povážlivými charakterovými vadami a mravními prohřešky, na které by mohli poukazovat. Nic nemohou najít, Otec Kolbe byl opravdovým světcem, jenž svůj bezúhonný život plný lásky, oběti a modlitby zakončil skutkem mimořádné mravní vyspělosti a duchovní síly, kdy podle vzoru svého Mistra a Pána nabídl svůj život, aby zachránil život spoluvězně a uchoval neznámé ženě muže a neznámým dětem tátu. Sv. Maxmilián Maria Kolbe je právem chloubou polského národa a zároveň i chloubou církve. Představuje vážné memento, že ke svatosti vede jen cesta důsledné a zásadové realizace požadavků Krista a Jeho církve bez kompromisů a ústupků, cesta, na níž nelze obejít Neposkvrněnou Pannu a Matku Marii. Proto má a bude mít své odpůrce, kteří hledí jeho osobnost poněkud zlehčit. To ostatně patří k údělu všech autentických světců.

Radomír Malý

M A L Ý S L O V N Í K " N O V É H O V Ě K U "

Na tomto místě budeme systematicky vysvětlovat obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace hnutí Nového věku (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

VĚK VODNÁŘE

Ze skutečnosti, že jarní bod na ekliptice se asi jednou za 2000 let posune z jednoho znamení zvířetníku do druhého, ale proti směru pohybu Slunce, a právě v této době má dojít k jeho přechodu ze souhvězdí Ryb do souhvězdí Vodnáře, vyvodili z toho ideologové New Age teorii, že končí období ryb, což pro ně znamená křesťanství a začíná období Vodnáře, to jest období Nového věku (New Age). V něm je třeba nastolit nové světové náboženství, které překoná všechno to negativní, co podle nich zanechalo křesťanství. Znamená to tedy především skoncovat s dobou dogmat, racionalismu a moralizování a zahájit éru svobody, všeobíjmajícího bratrství a míru, v němž budou lidé Boha hledat bez církví sami v sobě pomocí různých */meditačních technik.

KRÁTCE ZE SVĚTA

Ve své privátní kapli přijal lon-dýnský kardinál Hume do katolické církve členku britské královské rodiny 61-letou Kateřinu Worsley, kněžnu z Kentu. Je to první takový případ v královské rodině za posledních 300 let. Královna Alžběta tento její krok akceptovala. Kněžna prohlásila, že její rozhodnutí, ke kterému se připravovala několik let, je čistě její osobní záležitostí a nemá žádnou souvislost ani s politickou ani s vnitrocírkevní situací v angli-kánské církvi.

KNA

MEZI NADĚJÍ A ÚZKOSTÍ

Tak vidí berlínský biskup kardinál Sterzinsky situaci katolické církve v Rusku. >Naděje má svůj základ především v probuzení a otevřenosti mladší generace a v zájmu intelektuálů o křesťanskou víru,< řekl kardinál Sterzinsky po svém návratu ze šestidenní cesty do Ruska.

Kardinál se zúčastnil svěcení nově postaveného chrámu v Marxu, bývalém Jekaterinenburgu na Volze. Katolická církev v Rusku je podle jeho názoru pro mnoho lidí proto tak věrohodná, že byla od komunistů pronásledována. Atraktivní je též svou charitativní činností a svými snahami o náboženskou osvětu. V Moskvě se přihlásilo přes 300 účastníků do dálkového studia a většina z nich nebyla ještě katolíky. Stát toho času dává církvim zdarma státní pozemky pro stavbu kostelů.

Problémy jsou ještě s vrácením dříve vyvlastněných chrámů. Prezident Boris Jelcin sice vydal dekret o jejich navrácení, ale většinou není snadné najít náhradní prostor pro zařízení v nich dosud umístěná a proto je uvedení dekretu do praxe velmi těžké.

Ke vztahům mezi katolíky a pravoslavnými řekl Sterzinsky, že je to různé - podle místa a podle otevřenosti odpovědných činitelů.

Jaroslav Olšava

S l a d k é d ř e v o

K nám do městečka chodil nějaký chudák, který se asi styděl žebrať. K prodeji nemohl nabídnout nic cenného a přece to byl pro-davač. Na rameni nosil provázkem svázanou otýpku prutů a šlahounů. Byly to kořínky a proutky sladkého dřeva. Za dvacetihaléř uřízl nožikem díl dlouhý na píd. Když se seškrá-bala jemná kůra, zůstala nažloutlá dřeň a té se strčil ždibec do úst. Po rozžvýkání to bylo příjemně sladké a tato nejlacinější žvýkačka z do-mácí půdy dlouho vydržela. Byla to žvýkací guma pro chudé děti. Když se po kousíčku podělila celá rodina, uspořilo se na bonbonech. Ten muž se sladkým dřevem byl dobrodin-cem chudých rodin. Tímto způsobem si přišel poctivě na nějakou korunu, mohl se žít za své a ne-musel žebrať. My děti jsme s ním chodili a náš doprovod byl tichým doporučením: kupujte sladké dřevo! Za tuto reklamu jsme dostávali od-měnu. Prodavač každému uřízl kou-sek zadarmo.

Lidé udělali značný pokrok. Ne nahoru, spíš dolů do bláta a louže. Nahoře létají rakety a nástroje lidské pýchy. Ta aparatura stojí mili-ardy a na zeměkouli živoří miliarda lidí hladem. Na zemi žijí lidé, nadýmající se zpuštěností a žijící v pro-vokativním blahobytu a přepychu před tváří nepředstavitelné bídy a hladomoru. Dnes by každé dítě sladké dřívko s odporem vyplivlo. Lidé mají zušlechtěný jazyk. Jsou zmlsaní. Mohou si přece dopřát zmrzliny, nanuky, šlehačkové pohá-ry, dorty a sladkosti všeho druhu a fantazie. Člověk zpyšněl. Na zdraví mu to nepřidá. Mravně nějak zchá-tral. Je zbabělý právě proto, že ztučněl i na duchu. Odvrhl Boží pravdu a nezajímá se o věčné urče-ní. Strach, aby nepřišel o nahroma-děný majetek, ho činí malátným. Zabydlel se ve hmotě a o byt věčný se nestará. Doba sladkého dřeva je nenávratně pryč. Škoda! Odešla s ní i skromnost života.